Manfred Braun / Michael Ulrich

Semnalele speranţei

Agape

Cuprins

Prima ediţie 2003

Titlul original: Signale der Hoffnung Copyright 2003 by CLV – Christliche Literatur-Verbreitung, Bielefeld, Germania Copyright 2003 by Editura Agape Traducere: Olimpiu S. Cosma Copertă: Bogdan Şerb Tipar: Agape S.R.L. Str. Podului 8.2300 Făgăraş/BV

ISBN 973 – 8152 – 94 – 1

Poartă spre libertate!?

Şase zile în iulie

Obstacole în sport – obstacole în viaţă

Diagnostic „leucemie".

Vestea Bună

7

31.49.67.91

I i

În floarea tinereţii a venit prăbuşirea. Ce crudă poate fi uneori viaţa! Curajul pare tot mai mult să dispară, ce rămâne sunt teama şi neajutorarea.

Din cântecul „Floare de vară")

Poartă spre libertate!?

Era în 6 octombrie 1992. Poarta închisorii din Koblenz s-a închis în urma mea. La o săptămână după cea de a 25-a aniversare a zilei de naştere eram în sfârşit iarăşi în libertate. În sfârşit? Dacă mă gândesc bine, era o minune că mi se dăduse drumul!

În data de 11 iunie 1992, tribunalul din Bad Neuenahr mă condamnase la pedeapsa privării de libertate timp de un an şi jumătate din cauza unor furturi şi a altor delicte.

Totuşi, din păcate nu era totul. Beneficiasem de două suspendări anterioare de pedeapsă. Printr-o contramandare a suspendărilor trebuia acum să ispăşesc şi aceste condamnări, astfel că

trebuia să mă pregătesc sufleteşte pentru o perioadă mai lungă de detenţie. De fapt, făcusem recurs la tribunalul de primă instanţă din Koblenz şi împiedicasem astfel executarea sentinţei, dar nu mă puteam aştepta ca această acţiune să fie încununată de succes. Dimpotrivă. Atât avocatul meu, cât şi cel care mă ţinuse sub observaţie în timpul perioadelor de suspendare a pedepselor mă stăruiseră insistent să nu fac aşa ceva. „Costă doar timp şi bani fără rost!” – a fost părerea amândurora.

Cu atât mai surprinzătoare a fost pentru mine această întorsătură survenită pe neaşteptate. „Domnule Rihm, veniţi vă rog în birou”, s-a auzit în difu-zor. Directorul închisorii m-a primit personal şi mi-a spus: „Domnule Rihm, sunteţi liber”. Pentru mine era o surpriză incredibilă faptul că se accepta-se recursul şi că puteam fi liber până la o nouă jude-care. Totuşi, acolo era scris negru pe alb:

„Acuzatul este labil ca urmare a consumului de droguri şi nu are niciun fel de obligaţii faţă de un loc de muncă. Prin urmare, există pericolul ca el să dispară în lumea crimei organizate şi prin aceasta să se sustragă procedurii. Cu toate acestea, pedeapsa anticipată nu e atât de mare, astfel încât doar aresta-rea preventivă să poată asigura realizarea procedurii judiciare”.

Vestea surprinzătoarei mele eliberări i-a şocat atât pe Piko, cât şi pe Rolf, cei cu care împărţeam celula. Fiecare dintre noi cunoştea povestea celorlalţi. Toţi ştiau că mai aveam încă ceva de ispăşit. Bucuria simulată nu le putea ascunde invidia şi faptul că nu înţelegeau de ce mi se întâmplase aşa.

Şi iată că eram dintr-odată afară – de la o zi la alta. Unde să mă duc? La cine să apelez? Să mă întorc la familia mea? Nu, nici vorbă. După opt ani petrecuţi în lumea crimei organizate eram ca şi mort pentru familia mea. „Ăsta ne-a făcut în aşa hal familia de ruşine, încât nu mai vrem să avem de-a face cu el”. Aceste cuvinte ale tatălui meu îmi răsunau încă în urechi. Numai un membru al familiei încă nu mă abandonase total, ci menţinuse în continuare contactul cu mine. Aceasta era Roswitha, sora mea geamănă. Ea mă tot căutase în închisoare, îmi scrisese mereu scrisori. Nu-i eram indiferent. Pentru

ea, eu nu murisem, ci se lupta pentru mine, deoarece avusesem aceeaşi soartă în timpul copilăriei. O soartă care mi-a schimbat viaţa şi m-a scos de pe traiectoria stabilită…

Am crescut în Köln împreună cu sora mea şi cu alţi doi fraţi. Tata era director al unui mare combinat chimic. Din cauza serviciului, călătorea mult şi avea doar puţin timp pentru familie. Salariul său bun ne asigura un standard înalt de viaţă. Aveam o casă de vacanţă în Spania şi una în Germania. De religie eram roma-no-catolici, dar mergeam rareori la biserică. Când am împlinit 14 ani, fratele meu Hubert, care avea 19 ani, s-a îmbolnăvit dintr-odată de o infecţie virală gravă. În această situaţie, tata ne-a spus: „Acum nu ne mai ajută nimic decât rugăciunea!” Ne-am urcat toţi în maşină. Era seara. Tata a pornit spre biserica din cartierul unde locuiam. Uşa de intrare în biserică era închisă. El a plecat mai departe la următoarea biserică. Dar nici în ea n-am putut intra.

În noaptea aceea, fratele meu a murit. Inima îmi era plină de acuzaţii împotriva lui Dumnezeu: „Dumnezeule, de ce-ai îngăduit asta? De ce l-ai lăsat să moară pe omul pe care-l iubesc aşa de mult?” Mama a făcut o criză puternică de depresie, căci Hu-bert era primul ei copil. O vedeam umblând toată zi-ua în haine cernite şi îi venea adesea să plângă. Mereu era în tratament psihiatric la vreun doctor sau în vreo clinică.

Fără mama, tata a plecat împreună cu noi, copiii, la casa de vacanţă pe care o aveam în Spania. După câteva zile am fost căutaţi prin intermediul radioului. Am bănuit imediat că se întâmplase ceva grav. Mama se aruncase în gol de pe un bloc-turn din Köln. Încă nu-mi revenisem de pe urma morţii lui Hubert, şi această lovitură a sorţii a căzut asupra mea complet pe neaşteptate într-un răstimp atât de scurt. Stăteam neputincios în faţa caracterului definitiv al morţii – deja a doua oară, de data aceasta din cauza stării de disperare a mamei. Dintr-odată, totul se schimbase. Niciodată nu vom mai putea fi o familie fericită. Din nou s-au auzit în inima mea acuzaţii tari împotriva lui Dumnezeu. Ce fel de Dumnezeu este Acela care permite să se întâmple aşa ceva? Cu acest Dumnezeu nu mai voiam să am nimic de-a

face, o dată pentru totdeauna.

Sinuciderea mamei m-a dat peste cap şi mi-a schimbat total viaţa. La scurt timp după înrnormântarea ei, într-o dimineaţă la micul dejun, tata ne-a prezentat noua lui prietenă. „Ea este Renate, puteţi să-i spuneţi mamă". Renate însă nu avea deloc acelaşi mod de a gândi ca şi mine. Scandalurile şi atitudinile lipsite de iubire au devenit ceva obişnuit la noi acasă. Prin urmare, am căutat un înlocuitor pentru viaţa mea de familie distrusă.

— Am găsit într-o bandă de tineri a centrului de tineret „Uşi deschise" din Köln. Aici se afla celula germinativă pentru viaţa mea ulterioară de deline-vent. Cu banda noastră de 30 până la 40 de tineri în vârstă de 14 la 20 de ani acopeream întregul spaţiu de criminalitate juvenilă. Atacam prin surprindere alte cluburi de tineret şi alţi tineri, le luam banii, ceasurile şi gecile. Deseori, aceste atacuri erau însoţite de leziuni corporale. Erau la ordinea zilei spar-gerile făcute în magazinele cu articole sport şi în maşini, ca şi delicte minore legate de droguri. Întrucât acasă stresul devenea tot mai mare, mi-am căutat o locuinţă doar pentru mine. Aveam 16 ani şi jumătate. Tata a trebuit să semneze contractul de închiri-ere şi să fie girant pentru toate. Odată cu aceasta, te-mă „Jupp" era rezolvată pentru el, iar pentru mine tema „familie" era încheiată.

În sfârşit stăteam pe picioare proprii şi puteam face tot ce doream. În sfârşit singur! Singur? Nu chiar! mai era şi prietenul meu, la fel ca şi mine o „oaie neagră" a familiei. Josef avea de două ori mai mulţi ani ca mine, dar vedeam în el modelul ideal. Era un bărbat cu experienţă, şi eu mă uitam la el cu respect, îşi câştiga existenţa ca proxenet sau codoş, purta o groază de inele, iar la gât lanţuri. Avea un ceas Rol-lex şi un automobil mare. Arăta sigur pe el şi era poruncitor. Toţi îl respectau. El mă lua cu sine şi mă ducea în cartierul bordelurilor. Era o lume fantastică pentru un băiat de 16 ani. Era tare frumos să trăieşti în felul acesta! Mediul în care mă aflam mă fascina, la fel de mult ca modul simplu şi uşor de a câştiga rapid bani. Mă atrăgea diferenţa de 200 până la 500 de procente dintre preţul de cumpărare a haşişului.

Poarta spre libertate!?

heroinei și cocainei. M-am decis în mod conștient să-mi duc traiul în felul acesta. Voiam – ca și prietenul meu – să-mi fac o carieră în infracţionalitate.

Așa s-a făcut că mi-am câștigat mulţi ani traiul cu tăinuirea de lucruri furate, cu proxenetismul, cu drogurile și cu comerţul de arme. Luasem în calcul faptul că trebuia să intru din când în când în contact cu poliţia, să fiu arestat și să petrec câtva timp în închisoare. Cu timpul, toate acestea au ajuns ceva normal pentru mine. În orice caz, acestea n-au dăunat așa de mult carierei mele infracţionale ca faptul că eu însumi consumam droguri.

Am ajuns într-o stare de euforie produsă de droguri. Ca orice consumator de droguri, credeam la început că le pot ţine sub control și că pot înceta oricând consumarea lor. Totuși, în anul 1990 am luat pentru prima dată he-roină. Întâia stare de extaz datorat heroinei a trezit în mine niște sentimente incredibile. Desigur că voiam să repet această experienţă plăcută. Hero-ina face parte dintre drogurile la care nu există sta-diu de probă. Prima injecţie este deja începutul de-pendenţei, din care n-am mai putut scăpa singur. În scurt timp am devenit atât de dependent de ea, încât consumam aproape zilnic până la 3, 5 grame din acest drog. Adesea nu aveam decât o conștientă limitată a ceea ce se petrecea în jurul meu și moţăiam. Dacă mai înainte fusesem foarte atent ca în camera mea doar să se comercializeze drogurile, nu să se și consume, cu timpul, odată cu marea mea dependenţă de ele, totul mi-a devenit indiferent. Mi-am pus camera la dispoziţie pentru petreceri sălbatice cu consum de droguri.

În timpul uneia dintre aceste petreceri, când toţi erau în culmea euforiei provocate de cocaină și he-roină, am avut o idee genială. Voiam să probez în faţa oaspeţilor mei puterea de pătrundere a gloanţelor noii mele mitraliere. Primisem arma de la unul care cumpărase droguri și-mi rămăsese dator. Am pus pe canapea două cărţi de telefon groase, iar la armă am înșurubat amortizorul de zgomot. Apoi am apăsat pe trăgaci. Părerea unanimă a fost că, în ciuda

amor-tizorului, pocnetul a fost foarte puternic. Petrecerea a continuat. Deodată, de sub canapea a apărut o băltoacă. Glonţul nu găurise numai cărţile de telefon şi canapeaua, ci şi caloriferul. M-am trezit brusc din beţie. Teama de a fi descoperit mi-a pus mintea la contribuţie. Am telefonat imediat unui instalator de-pendent de droguri. El a venit chiar în seara aceea, a dat jos caloriferul, l-a sudat pe balcon, l-a pus la loc şi l-a vopsit în alb. Pentru acest serviciu prietenesc, el a fost răsplătit cu droguri.

Şi în puşcărie începusem să comercializez droguri pentru a-mi putea finanţa propriul consum. Acesta era în închisoare şi mai mare ca afară. De aceea, trebuia şi aici să câştig bani.

Jupp Rihm, fotografie din 1989 făcută de poliţia din Köln în felul acesta, am tot meditat la modul în care să introduc în puşcărie cantităţi mari de drog. O dată ce eşti în puterea răului, devii ingenios în mod criminal. Nu te mai opreşti niciodată. Nici în închisoare nu s-a petrecut altfel. Uneori era ca o joacă de copii să aduci aici droguri. O dată a fost o minge de tenis umplută cu droguri şi aruncată peste zidul închisorii, altă dată un radio pe care nişte prieteni buni l-au adus unui deţinut la cererea acestuia. Asemenea aparate de radio soseau mai întâi în bibliotecă. Aici lucram eu, şi astfel toate aparatele treceau mai întâi prin mâna mea. Aveam însărcinarea de a despacheta toate mărfurile care veneau din exterior. Ca un lucrător conştiincios, eu făceam şi mai mult. Cu o şu-rubelniţă mică, deschideam repede aparatul şi luam marfa albă din el. Apoi îl dădeam mai departe controlorului. Nu duceam lipsă în închisoare de cumpărători pentru marfa mea. Ba încă se plătea pentru ea mai bine ca afară. Funcţionarii de la tribunal observau numai după starea deţinuţilor că se vehiculau droguri, dar cele mai multe percheziţii întreprinse de ei au rămas fără rezultat.

Cu toate acestea, un lucru pe care îl trăisem aici ca deţinut nu-mi lăsa deloc gândurile în pace. El îmi era adânc imprimat în subconştient. Am încercat să lupt contra lui, dar totul a fost în zadar. De fapt, totul începuse într-un mod foarte nevinovat. Am participat la un serviciu religios cu scopul de a vinde droguri. Tot ceea ce s-a vorbit aici mi-a

intrat pe o ureche şi a ieşit pe cealaltă. Nu mă interesa absolut deloc. Nici măcar nu mai ştiu despre ce anume s-a predicat. Totuşi, am şi acum în faţa ochilor pe tinerii care cântau în cor, şi îmi răsună încă în urechi cântecul pe care l-au intonat:

Poate că tu nu înţelegi, şi totuşi e adevărat, Că pentru tine şi mine El s-a lăsat crucificat.

Acest cântec mi s-a strecurat în minte şi a rămas înregistrat acolo. Nu mai puteam scăpa de el. M-am întors în celula mea şi am cântat cântecul. Cu toate că de obicei aveam privilegiul unei „camere cu un singur pat", acolo în Koblenz stăteam într-o celulă de patru inşi. Primul a reacţionat Piko: „Omule, Jupp, ce porcărie cânţi acolo? Ţi-ai schimbat complet direcţia?" Atunci am devenit conştient de faptul că fredo-nam un cântec pios. Eu, tipul pletos şi nepăsător – cu o asemenea slăbiciune! Totuşi, cântecul mi se înregistrase trainic în memorie. Seara la culcare mi-am adus aminte că tinerii aceia făcuseră o invitaţie la un cerc de discuţii pe teme biblice. Ei veneau în fiecare zi de miercuri ca să se întâlnească cu noi deţinuţii într-o aşa-numită grupă de contact. Ce-ar fi să mă înscriu şi eu o dată la un asemenea cerc? Nu avea ce rău să facă niţică variaţie în monotonia asta. Zis şi făcut. A doua zi am anunţat gardianul că vreau să particip la ora biblică.

Ca urmare am primit vizita preotesei. Atât ea, cât şi judecătorul trebuiau să-şi dea consimţământul pentru a putea lua parte la acest cerc de discuţii. Preoteasa mă cunoştea bine. Ea mi-a zis: „Domnule Rihm, aşa ceva nu este pentru dumneata. Eşti prea radical. O să stau o dată de vorbă cu dumneata despre lucrurile astea. Mai bine nu te duce acolo". Bineînţeles că aceste cuvinte au fost un imbold în plus pentru mine ca să iau parte la programul grupei de contact. Acum voiam cu adevărat să mă duc la acest cerc. Dar nimeni nu avea voie să afle ce se petrecea în mine. Nimeni nu trebuia să observe cât de prost îmi mergea, precum şi faptul că voiam cu adevărat să aud ceva despre Dumnezeul pe care, în fond, îl uram. În exterior voiam să-mi păstrez în continuare faţada, voiam să par şi mai departe un tip nepăsător.

„Acum mă duc să-i dau gata pe creştini, să discut un pic cu ei şi să le arăt că sunt mai tare ca ei!" au fost argumentele mele pe care

le-am oferit tovarăşilor mei ca pretext. Şi nici nu mi se părea o idee rea să-i provoc odată cu adevărat pe creştini!

Curând, frecventam regulat acest cerc de discuţii. Am devenit spaima tuturor vizitatorilor din grupele de contact. La urma urmelor, aveam toată săptămâna timp să mă pregătesc cu grijă pentru această seară. Îi bombardam pe aceşti creştini cu întrebări despre evoluţie şi creaţie, religii şi secte, precum şi cu o serie de alte teme. Eram mai puţin interesat de răspunsuri decât de faptul de a ieşi învingător în discuţii. Adesea observam în timp ce intram că nimeni nu mai voia să stea lângă mine. Deja sunt sătui până-n gât de mine? Pur şi simplu eram oare mai tare decât ei? De fapt, erau nişte oameni foarte drăguţi – poate cam naivi.

Un bărbat de vârstă mijlocie avea adesea ghinionul de a fi nevoit să stea lângă mine. Aproape că mi-era milă de el. Era o josnicie din partea mea să-l dau gata în mod sistematic, până ce pur şi simplu nu mai ştia ce să zică. „Jupp”, zicea el apoi vlăguit, „nu ştiu ce să-ţi mai spun. Nu mai, pot discuta cu tine, m-am săturat! Dar ştiu un singur lucru: Iisus Iesus, Iisus] Cristos te iubeşte şi pe tine! Pentru El nu există cazuri fără speranţă. Eu pot să renunţ la speranţă, dar El totuşi te iubeşte!”

Eu doar am râs de el. Nu voiam să las acest mesaj să se apropie de mine, dar nici nu-l mai puteam evita. Aceste cuvinte m-au lovit ca un ciocan. Era un mesaj foarte simplu, erau nişte cuvinte simple: Iisus Cristos te iubeşte, chiar dacă tu îl renegi. Iubirea Lui este valabilă şi pentru tine. Am plecat la celulă cu acest mesaj în gând şi am meditat la bărbatul acesta. Străbătea săptămână de săptămână distanţa mare de la Breitscheid la Koblenz ca să se lase batjocorit de mine şi să-mi povestească câte ceva despre iubirea lui Dumnezeu. Ce simplu era acest mesaj despre iubirea lui Iisus care mă fermecase!

Între timp începusem deja să citesc Biblia în celulă. Ca să găsesc greşeli şi să pot discuta mai bine, le spusesem eu celorlalţi. În fond, trebuie să fii informat. Totuşi, cititul în Biblie şi discuţiile cu grupa de contact lăsaseră deja urme în viaţa mea.

Lucrul acesta s-a văzut limpede tocmai atunci când poarta

închisorii din Koblenz se închisese în urma mea. Mă aflam oare la răscrucea vieţii mele? Să renunţ la chestia cu Dumnezeu şi să mă întorc înapoi la Köln în lumea drogurilor? Să-l sun pe unul dintre oamenii din Breitscheid? Ei se oferiseră de mai multe ori să ne ajute cu vorba şi cu fapta când vom ieşi din închisoare. Posibilitatea de a locui împreună cu un grup de persoane având un menaj comun era disponibilă oricui voia să-şi schimbe viaţa. Oferta lor era sinceră. Fireşte însă că nu lăsau să încapă nicio îndoială în privinţa condiţiilor: Fără droguri, alcool, ţigări şi sex. Chiar dacă simţeam dorinţa de a-mi schimba în bună măsură viaţa, aceste cerinţe exagerate nu erau pentru mine o alternativă viabilă.

În clipa aceea, în 6 octombrie 1992, stăteam în faţa porţii închisorii din Koblenz şi trebuia să mă decid. Înapoi la familia mea nu puteam, iar la creştini nu voiam. Nu-mi rămânea decât să mă întorc în lumea drogurilor şi a prostituatelor. Acolo îmi aveam prietenii şi prietenele, acolo puteam găsi un adăpost, dar tot aici voi ajunge repede pe vechiul făgaş. Totuşi, ceva se schimbase. Drogurile şi sexul nu-mi mai satisfăceau inima zdrobită. Totul nu era decât bucurie de suprafaţă. Nici chiar în cârciuma pe care o frecventam cu regularitate nu mă mai simţeam bine. Oare prietenii de aici erau cu adevărat prietenii mei? Aveam de fapt prieteni?

Adesea stăteam o vreme şi în regiunea oraşului Gummersbach, unde aveam câteva contacte cu consumatorii de droguri, o prietenă şi un loc unde vindeam droguri.

N-au apucat să treacă câteva săptămâni în libertate, că am fost din nou arestat de poliţie în apropierea Gummersbach-ului. Totuşi, nu aveam nimic de-a face cu infracţiunile care mi-erau puse în seamă, aşa că mi s-a dat repede drumul. După o zi, poliţia a bătut din nou la uşa mea. Într-un sat vecin murise un tânăr din cauza unei supradoze de drog, şi am fost supus unui interogatoriu de rutină în acest sens. Dintr-odată am înţeles limpede: „Tu eşti tot mereu cu un picior în închisoare, fie că te afli în Köln, fie în Frankfurt sau în Gummersbach!” Viaţa mea se afla într-o criză neîntreruptă. Eram liber, şi totuşi legat. Făceam sex, totuşi fără dragoste. Consumam droguri, care mă făceau

fericit timp de câteva ore, dar apoi viaţa mi-era într-o stare şi mai cumplită ca până atunci. Gol şi ars pe dinăuntru, mă simţeam părăsit de Dumnezeu şi de lume. Oare mai exista o soluţie pentru viaţa mea ratată?

Din nou mi-a venit în minte oferta celor din Breit-scheid: „Avem la dispoziţie locuinţe cu menaj în comun pentru toţi cei ce vor să-şi schimbe viaţa!” în mine se luptau două lumi. Să accept această ofertă? Să cer ajutor? Lucrul acesta însemna să-mi recunosc slăbiciunea şi să iau decizii cu consecinţe mari pentru viaţa mea. Condiţiile puse de ei (renunţare la droguri, sex, alcool şi ţigări) îmi păreau mai rele ca viaţa în puşcărie. Cât de ruinată este viaţa ta, de vrei să accepţi de bunăvoie această ofertă?

Era pe data de 8 martie 1993. Am ridicat receptorul şi am format numărul lui Hartmut, un colaborator onorific al unei grupe de salvare a tinerilor aflaţi în pericol, cu sediul în Breitscheid. Nu puteam bănui că această scurtă convorbire telefonică avea să-mi schimbe radical viaţa. După câteva ore stăteam în sufragerie cu mai mulţi şi serveam cina. „Thank you Lord for giving us food”, au cântat ei din toată inima, apoi cineva s-a rugat. Dar mie mi se părea prea de tot, şi au început să apară primele gânduri de plecare. Dar ceea ce era mai rău de abia urma. Seara târziu am fost nevoit să mă duc la toaletă. Drumul ducea pe scări la parter şi trecea pe lângă sufragerie. O privire aruncată în sufragerie a făcut să-mi îngheţe sângele în vine. Vreo zece persoane aflate acolo pe genunchi se rugau la Dumnezeu pentru salvarea mea. Am simţit că mă înfior. Dar mi-am revenit repede şi am folosit situaţia aceea jenantă ca să-i provoc şi să râd de ei. „Aţi pornit acum toate morile de vânt ale rugăciunii ca să salvaţi sufletul lui Jupp? Dacă aş putea să mă rog, m-aş ruga şi eu pentru voi”.

Am rămas în locuinţă, fără a renunţa totuşi la împotrivirea mea faţă de Dumnezeu şi de toţi oamenii aceia pioşi. Oare nu Dumnezeu însuşi era de vină pentru viaţa mea ratată? Oare nu El îngăduise ca să moară fratele şi mama mea? Nu-mi luase în felul acesta pământul de sub picioare? Din cauza aceasta îl uram şi atunci! Nu exista niciun motiv ca să se schimbe ceva în acest sens. Peste aceste umbre nu

puteam şi nu voiam să sar.

Dar pentru că eram expus zilnic acestei influenţe, nu era simplu să mă împotrivesc. Încă de dimineaţă, înainte de mersul la lucru, se citea din Biblie şi mai mulţi se rugau. Cu timpul mi-a venit tot mai greu să mă ţin tare de împotrivirea mea. Iubirea acestor creştini cu care trăiam aici nu m-a lăsat, în timp, neim-presionat. Poate că rugăciunilor şi îngrijirii lor se dato-ra faptul că încă din prima zi n-am mai avut manifestări datorate abstinenţei, nici n-am mai simţit nevoia de droguri? Pentru mine este ceva inexplicabil. În timp ce citesc Biblia înţeleg tot mai bine că fiecare cuvânt din această carte trebuie să fie adevărat. Aceasta este pentru mine o experienţă care nu mă bucură deloc, căci deseori, prin cuvintele Bibliei, îmi văd viaţa ca într-o oglindă.

Această carte vorbea despre mine şi despre păcatele mele. Am devenit tot mai conştient de răul pricinuit prin viaţa mea, gândindu-mă pe câţi oameni i-am nenorocit cu drogurile vândute de mine, pe câţi i-am furat, minţit şi înşelat, pe câţi i-am afectat prin rănile produse de mine. Dar cel mai mult mă împovăra acum ceea ce am făcut femeilor în calitatea mea de proxenet. Conştiinţa mea şi-a făcut simţită prezenţa şi a început să protesteze. Dintr-odată am fost profund conştient de păcatele mele.

M-am gândit la „Medi”. Am cunoscut-o când aveam 17 ani. Ea provenea dintr-o familie decăzută din cauza drogurilor şi prostituţiei, era cu zece ani mai în vârstă ca mine şi foarte devotată. Am reuşit repede ca să fac această devotare să se transforme într-o dependenţă de care am profitat cu neruşinare. Aproape zilnic o trimiteam să facă trotuarul. Îmi aducea tot câştigul ei, până la ultimul bănuţ. Uneori erau până la 25.000 de mărci pe lună.

Eu risipeam aceşti bani în cârciumi, la jocurile de noroc şi cu prietenii falşi. Totuşi, nu i-am cheltuit doar pe aceştia, ci şi pe cei strânşi din spargeri, din comerţul cu arme şi din vânzarea de droguri. N-a mai rămas nimic nici chiar din moştenirea mamei care mi-a revenit după împlinirea vârstei de 18 ani. Îi tocasem pe toţi – exact aşa cum a făcut fiul pierdut din parabola biblică aflată în Evanghelia după

Luca, capitolul 15.

Deveneam conştient mereu şi mereu de alte fărăde-legi din trecut. Aceste lucruri atârnau tot mai greu pe inima mea pe zi ce trecea. Noaptea îmi plângeam pe ascuns marile greşeli. Uneori mă gândeam că voi înnebuni şi voi ajunge la casa de nebuni. Mă preocupau chiar şi gânduri de sinucidere. Oare aceasta să fie soluţia?

Această zdrobire a durat vreo trei luni. Încă tot se făceau rugăciuni pentru mine în locuinţă şi în timpul serviciilor divine. Observam zilnic cum mă chema Dumnezeu. Oare versetele acelea biblice din Ezechiel 36: 26 – 27 puteau deveni realitate şi în viaţa mea?

„*Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou*; *voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne*. *Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi legile Mele*”.

Dar oare nu era prea târziu pentru aceasta? într-o seară mi s-a părut că răbdarea lui Dumnezeu faţă de mine a ajuns la capăt. Oare nu mă chemase de atâta timp? Am ştiut clar în clipa aceea: Acum este ultima mea şansă pentru o decizie! Am ieşit din locuinţă şi am plecat în noaptea de afară. Drumul meu m-a dus pe lângă casa lui Rainer, unul dintre colabo-ratorii echipei de salvare a toxicomanilor. M-am oprit acolo, plângând şi suspinând, şi am apăsat buto-nul soneriei. În sufrageria lui mi-am recunoscut vina înaintea lui Dumnezeu. Am îngenuncheat şi ne-am rugat, iar eu L-am primit în viaţa mea pe Iisus Cristos. După ce ne-am ridicat de pe genunchi, în inimă aveam o pace profundă, iar din ochi mi se prelin-geau lacrimi de bucurie. Iisus Cristos preluase responsabilitatea pentru viaţa mea.

Acum, m-am dus liniştit la procesul de recurs care se ţinea la tribunalul regional din Koblenz. Toate sentinţele contra mea au fost anulate, şi eu mă aflam în faţa unei noi dezbateri judiciare. Am comunicat într-o scrisoare adresată tribunalului schimbările care avuseseră loc în viaţa mea, ca şi faptul de a fi gata să relatez toate delictele comise de mine. Cuvintele cu care judecătorul a deschis dezbaterea judiciară n-au fost surprinzătoare numai pentru mine: „Ce bucurie va fi în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte!” Ce

îndurare din partea lui Dumnezeu (precum şi din partea judecăţii lumeşti) ca să mi se permită să rămân în libertate!

De atunci au trecut câţiva ani. Viaţa lui Jupp Rihm s-a schimbat radical. Astăzi nu mai există nimic care să amintească de trecutul său infracţional sau de dependenţa sa de droguri.

Curând după întoarcerea sa la Dumnezeu, Jupp s-a îndrăgostit de o tânără femeie care era membră a bisericii din Breitscheid. S-au căsătorit în 1994 şi de atunci merg împreună pe calea lui Iisus.

Intrarea în viaţa profesională s-a dovedit la început foarte dificilă pentru Jupp. El începuse ca ado-lescent o şcoală de tipografie, dar stilul său de viaţă făcea imposibilă orice muncă regulată. Îşi făcuse rost pe căi ilegale, ca mulţi alţii, de un certificat de absolvire a unei şcoli. Cu trecutul său infracţional şi fără să aibă o pregătire reală, a fost mereu respins atunci când şi-a căutat un loc de muncă. De aceea, a fost fericit când a primit o slujbă cu contract pe termen ca ajutor la livrarea de mobile. Faptul că în această firmă a putut lucra curând ca vânzător a fost privit de el ca o mare dovadă de încredere. Astăzi, Jupp Rihm este şi el patron al unei mici firme cu şase angajaţi.

Cu toate că Jupp Rihm este foarte ocupat cu viaţa profesională şi cu cea de familie, îşi găseşte mereu timp să spună altora despre iubirea lui Iisus pentru păcătoşi pierduţi. „Inima mea arde pentru Tadjikistan”, spune el şi relatează despre diversele sale călătorii misionare pe care le întreprinde tot mereu în această ţară îndepărtată. Fără îndoială că este preocupat mai mult de cei aflaţi la marginea societăţii: „La Iisus nu există cazuri fără speranţă!”

El transmite acum mai departe acest mesaj care i-a fost adresat cândva în închisoare şi care a devenit realitate în viaţa sa.

„Trecutul meu este un haos, o grămadă de lucruri murdare – mi-e scârbă de mine. Mi se deschid tot mai mult ochii şi am o mult mai bună perspectivă de ansamblu. Simt că Dumnezeu îmi conduce viaţa, încă în urmă cu un an: ziduri reci, amintiri reci, relaţii reci. Eram vârât în păcat până în gât, ca într-o groapă cu noroi. Nu întâlnisem niciodată *un om cu care să pot vorbi serios şi deschis. Nu vorbeam nici măcar cu mine însumi. Zidurile de beton, drogurile, sexul, egoismul mă făcuseră rece.*

Crescusem fără sentimente, în cercul diabolic al pofticioşilor, al proxeneţilor, al comercianţilor de droguri – pe scurt, al infractorilor de meserie. Nişte tipi care aveau interes numai pentru bani şi femei. Prietenie adevărată? Niciodată! Am avut adesea de-a face cu nişte „Iuda" şi „Pilaţi" care-şi spălau mâinile a nevinovăţie. Am fost de multe ori martor la pieirea oamenilor, la irosirea vieţii lor. Cu toate acestea, nu m-am amestecat. Mi se părea că este ceva normal. Aveam propria noastră lege. Toţi îşi ţineau gura. Era prea riscant. Dumnezeu m-a scos de acolo cu forţa, am ieşit din lumea interlopă şi am intrat în cea a lui Dumnezeu. Nu mai vreau să iau parte la ceva pe socoteala altora. Seara mă rog: Doamne, dă-mi, Te rog, dragoste, ascultare, o inimă sensibilă la nevoile altora, o perspectivă de ansamblu, energie etc, pentru un nou început. Ajută-mă să-mi dau seama ce este important, ce rămâne, dacă dorinţele nu mi se împlinesc".

Scrisoare a lui Jupp Rihm

„Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi".

1 Corinteni 5: 17

Şase zile în iulie

În sfârşit sosise momentul. Soţia mea Hélène şi cu mine am plecat în scurtul concediu pe care îl aşteptasem de mult. Urma să facem o drumeţie în Munţii Dolomiţi din nordul Italiei, iar în final să petrecem câteva zile de relaxare pe marginea Lacului Garda. Eram însoţiţi de Tabita, o colegă de serviciu a Hellenei. Amândouă tocmai îşi terminaseră tura de noapte.

După o călătorie lungă şi exuberant de veselă cu maşina am ajuns pe data de 20 iulie 1999 în timpul nopţii la hotelul Golf din şaua Carerra, unde am fost întâmpinaţi foarte călduros de recepţioner. Când am intrat apoi în frumoasa cameră de hotel aranjată în stil tirolez, bucuria noastră n-a mai avut margini. De bucurie, ne-am aruncat unul în braţele celuilalt.

Când ne-am trezit a doua zi dimineaţă, ne-a salutat o zi frumoasă şi însorită. După toaleta de dimineaţă, micul dejun şi

împachetarea rucsacurilor pentru drumeţia de două zile care ne aştepta, am cumpărat dintr-un magazin montan o a doua cască de al-pinist şi ne-am completat echipamentul de împrumut cu cârlige şi cu o frânghie. Voiam să evităm orice risc al căţărării destul de pretenţioase.

Acum nu ne mai putea opri nimic. Plini de bucurie şi euforie, am pornit la drum din şaua Carerra. Poteca ducea pe lângă nişte zadă impresionantă şi pajişti împestriţate cu flori de munte. Transpiraţi şi însetaţi, totuşi foarte mulţumiţi de prima noastră performanţă serioasă, am făcut la cabana Paolina prima oprire. Cu forţe noi, am pornit-o pe cunoscutul drum de creastă de la cabana Paolina la cabana Colonia. Ni se oferea privirilor o privelişte de vis spre ţinuturile de la poalele munţilor şi ne bucuram în plus de detaliile fascinante ale naturii, care reprezentau o alternanţă binevenită de imagini pentru nişte oameni ca noi aflaţi în concediu. În fotografiile făcute în aceste zile se poate citi pe faţa Hellenei, a Tabitei şi a mea dispoziţia excelentă în care ne aflam.

În momentele acelea nu bănuia nimeni că acestea aveau să fie ultimele fotografii ale Hellenei. Am servit împreună prânzul în cabana Colonia, apoi ne-am despărţit de Tabita, care se întorcea la şaua Carerra. Hélène şi cu mine am început căţărarea pe traseul Seniner. În clipa aceea, nimeni n-ar fi crezut câtuși de puţin posibil că urarea aceea la despărţire: „Pe mâine după-amiază!” nu se va împlini pentru toţi.

Pentru Hele-ne, traseul de căţărat a fost o plăcere groza-vă, aşa cum dovedesc ultimele trei diapozitive pe care le-am făcut, înainte ca bateriile micului aparat de fotografiat să nu mai funcţioneze. Eu făceam deja a treia oară acest traseu, aşa că m-am descurcat bine. De la şaua Seniner am coborât la cabana Vajolet.

Aici am făcut popasul de noapte. Întrucât eram foarte obosiţi după ziua extenuantă, imediat după cină şi după o mică plimbare ne-am dus la culcare. Am schimbat gânduri între noi, am trecut încă o dată în revistă ceea ce trăisem în ziua aceea, am făcut planuri pentru a doua zi, iar Hélène s-a rugat. I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru

ocrotirea de peste zi, s-a rugat pentru familiile noastre, pentru prietenii noştri, pentru noapte şi pentru zilele următoare. În timpul nopţii, cabana semăna mai degrabă cu un gater decât cu un „loc de odihnă peste noapte" – un sforăit puternic răzbătea prin pereţii subţiri de scândură, făcând ca soţia mea să doarmă prea puţin în noaptea aceea.

În dimineaţa următoare, o primă privire aruncată pe fereastră nu ne-a permis să vedem prea departe, căci cabana era învăluită într-un strat gros de ceaţă. Ca toţi ceilalţi turişti, ne-am hotărât să pornim la drum după micul dejun. Între timp, ceaţa s-a mai risipit puţin. În drum spre şaua Cigo-lade am întâlnit câteva marmote, iar flora montană ne-a încântat la fel ca în ziua precedentă.

Treptat, primele raze de soare au străpuns norii şi am putut vedea astfel câteva piscuri care mai înainte erau învăluite în ceaţă. Aveam impresia că va fi din nou o zi frumoasă de drumeţie.

Într-adevăr, nu era pentru prima dată în cei zece ani de experienţă cu muntele că văzusem o ridicare completă a ceţii. Întrucât în şaua Cigolade sufla un vânt rece, am plecat mai departe spre şaua Vajolon. În ziua aceea, discuţiile purtate au avut ca temă culmile şi depresiunile vieţii. Am făcut comparaţii între drumeţia în munţi şi mersul prin viaţă: „Oare nu la fel este şi în viaţă, când te afli pe un pisc, de unde ai poate o perspectivă limpede şi frumoasă în depărtare (planuri de viaţă realizabile în mod realist), dar pentru a ajunge la următorul ţel – următorul pisc – trebuie mai întâi să cobori, şi abia după aceea să urci din nou cu greu". Hélène a zis: „Dar o coborâre sau un urcuş obositor nu trebuie văzut ca ceva negativ, căci oare nu duce drumul pe lângă pajişti frumoase cu flori şi pe lângă arbori de zadă?"

Gândindu-mă retrospectiv, aş dori să completez: Oare urcuşurile şi coborâşurile noastre nu duc pe lângă pâraâuri de munte, pe lângă izvoare cu apă proaspătă, unde ne putem umple din nou plosca de băut – izvoare pe care nu le avem pe vârfuri? Sau nu duc prin păşuni alpine, unde bem lapte proaspăt, mâncăm brânză proaspătă şi ne putem completa din nou proviziile? Oare nu găsim tot mereu între

vârfuri lacuri minunate cu apă limpede, care invită la o baie răcoritoare, ca să spele transpiraţia de după efort?! în timpul acestui schimb de gânduri cu He-lene nu aveam de unde să ştiu că în faţa mea se afla o asemenea coborâre, ba chiar o prăbuşire în valea adâncă a vieţii.

Un alt gând inspirat de ceaţă a fost acesta: „Poate că uneori ne aflăm pe o culme a vieţii, dar priveliştea ne este ascunsă de ceaţă şi de nori, încercăm să ne înjghebăm o imagine înceţoşată despre tot felul de lucruri, dar nu ştim ceea ce ne aşteaptă cu adevărat". Gânduri întâmplătoare chiar înainte de nenorocire – sau venite de la Cel care. Se află deasupra tuturor lucrurilor?! Gânduri care au luat mai târziu forma unor cuvinte de rămas-bun şi de încurajare din partea Hellenei: „... Coborâşurile şi urcuşurile noastre nu duc oare pe lângă pajişti frumoase cu flori şi pe lângă arbori de zadă?" La amiază ajunsesem

aproape de şaua Vajolon. Ni se făcuse tare foame, aşa că am stat acolo o jumătate de oră şi am mâncat. Acesta a fost exact răgazul care ne-a lipsit ulterior pentru a ajunge la timp în cabana sigură!

În timpul pauzei de amiază, razele soarelui au dispărut şi ceaţa s-a îngroşat, astfel că am hotărât să coborâm imediat şi să renunţăm la coborâşul cu coar-da pe peretele roşiatic al stâncii. Totuşi, era ceva is-pititor să vedem căţărându-se câteva grupuri de al-pinişti italieni. Cu toate acestea, m-am mângâiat cu cuvintele: „Vom putea face împreună în cursul vieţii încă multe căţărări, şi cândva îi vom lua cu noi şi pe copiii noştri".

În timpul coborâşului spre şaua Carerra ne tot miram să vedem alţi câţiva turişti urcând spre creastă, deşi cădeau deja primele picături de ploaie. Ne apropiam tot mai mult de drumul pe care îl parcursesem cu o zi înainte şi care ducea de la cabana Paolina la cabana Colonia. Ploaia se înteţea văzând cu ochii. Pentru Hélène, care purta ochelari, era un lucru obositor, căci nu putea vedea bine drumul.

Între timp s-au strâns nişte nori negri şi a început să fulgere. Încă nu ne îngrijorau fulgerul şi tunetul. Timpul scurs între fulger şi tunet de vreo şase până la zece secunde (socotind doi-trei kilometri

depărta-rea de furtună) încă nu ne neliniştea. Eram la o distanţă de 20 – 30 de minute de cabana Paolina, de unde pleca telescaunul până la şaua Carerra. Am rugat-o pe Hélène s-o ia înainte pe ultima bucată de drum şi să-mi indice astfel ritmul de mers.

Atunci s-a întâmplat! Nu făcusem nici 20 de paşi, că un fulger orbitor de luminos a brăzdat cerul în faţa noastră. O atinsese pe Hélène. Efectul lui a ajuns până la mine, căci mi-am pierdut imediat cunoştinţa.

Când mi-am revenit, credeam că mă trezesc dintr-un coşmar. Era zi sau noapte? Unde era Hélène? în final am început să-mi aduc aminte momentul când fulgerase: am vrut să mă ridic şi să mă uit după Hélène, dar picioarele refuzau să mă asculte. Ce se întâmplase? Picioarele îmi erau ca paralizate, grele ca plumbul.

Mă chinuiam să mă gândesc, totuşi nu-mi mai aduceam aminte cum decursese ziua de ieri, cum făcusem seara un duş, cum cinasem şi cum ne dusesem la culcare. Încetul cu încetul, mi s-au deschis ochii şi am auzit în jurul meu paşi grăbiţi. Am strigat după Hélène, dar n-am primit niciun răspuns.

Mi se părea că visez urât. Atunci un bărbat m-a ridicat cu grijă de jos, şi mi-a venit imediat să vomit. Mi-a întors capul din direcţia unde era Hélène şi a încercat din nou să mă pună pe picioare. Dar acestea, din cauza şocului dat de trăsnet, parcă erau paralizate. Am văzut că piciorul meu stâng era dezgolit şi suferise arsuri. Bocancul erau sfâşiat. „Totuşi, nu m-am prăbuşit nicăieri”, mă gândeam eu. Omul a încercat de mai multe ori să-mi explice că fusesem trăsniţi şi că el chemase deja ajutor la telefonul său mobil. „Ce s-a întâmplat cu soţia mea?” m-am interesat eu imediat. „Am avut grijă de ea”, a fost răspunsul, cu care am fost mulţumit în chip ciudat. A sosit imediat elicopterul. Medicul mi-a dat o injecţie de calmare, apoi am fost dus pe calea aerului până la secţia de reanimare din Bozen.

Când mi-am revenit în simţiri, medici şi asistente medicale stăteau în jurul patului meu, iar mie mi se făceau deja perfuzii cu substanţe hrănitoare. Prima mea întrebare a fost: „Unde se află soţia mea şi cum se simte?” Mi s-a răspuns că Hélène se află în altă clinică.

După alte întrebări sfredelitoare, medicii mi-au spus – făcându-şi griji din cauza inimii mele – că Hélène era grav rănită, că se află într-o altă clinică şi că se simte foarte rău. Afară vuia încă furtu-na. Nu numai cerul de deasupra oraşului Bozen era încărcat cu nori negri, ci şi cerul vieţii mele personale se acoperea încet cu norii negri ai unei dureri profunde. Cum se simţea de fapt Hélène? Cât de puternice erau arsurile ei? Cum o scosese la capăt cu şocul trăsnetului? Se va însănătoşi iarăşi? Ne vom putea revedea curând? Eram tot mereu distras de la gândurile mele. Mi-au fost luate datele personale, mi s-au făcut radiografii şi am fost consultat medical. Am rugat personalul de îngrijire s-o anunţe pe Tabi-ta la hotel de accidentul nostru.

Seara, Tabita a venit la mine în spital. Avea ochii umflaţi de plâns. Speram să-mi comunice date mai precise despre starea Hellenei, dar în zadar. Seara, când s-a făcut schimbul de tură, i-am întrebat din nou pe medici despre starea soţiei mele. De data aceasta, un medic mi-a spus că Hélène era în comă ca urmare a unor leziuni interne grave. Mi-am amintit brusc că ea însăşi îmi spusese cândva că pacienţii cu leziuni interne grave au prea puţine şanse de supravieţuire. Ori mor, ori au nevoie de îngrijire toată viaţa. Înăuntrul meu eram foarte tulburat. Doar discuţiile scurte cu asistenta medicală responsabilă de îngrijirea mea au reuşit să-mi alunge pentru scurt timp gândurile chinuitoare. În orele din noaptea aceea albă. L-am rugat fierbinte pe Dumnezeu să-mi vindece soţia.

Cândva anume reuşisem pesemne să adorm, căci m-am trezit de abia la vizita de dimineaţă. Singura mea dorinţă era s-o văd pe Hélène şi să primesc iâi-formaţii despre starea ei. În timpul dimineţii au urmat alte consultaţii medicale, astfel că de abia pe la amiază am putut s-o întreb pe doctoriţa de serviciu pe secţie de starea reală a Hellenei. Ea s-a dus mai întâi la locul unde erau telefoanele şi s-a întors după câteva clipe. M-a luat de mână şi mi-a ţinut-o strâns într-a ei. Uitându-se la mine cu o privire tristă, mi-a spus cu băgare de seamă – pe un ton care excludea orice speranţă: „Starea soţiei dumneavoastră este neschimbată, îi merge foarte, foarte rău”. Am început disperat să plâng. Acum începea să mi se spulbere tot mai mult speranţa unei ameliorări

a sănătăţii Hellenei. Ceva mai târziu, am întrebat-o pe doctoriţă dacă pot să-l sun pe pastorul bisericii mele. Dar ea voia să stau liniştit până la sosirea aparţinătorilor mei. Arătătoarele ceasului parcă stăteau pe loc.

Îmi făceam multe gânduri şi griji mari pentru starea Hellenei. De-aş putea fi lângă ea! De mi-ar spune cineva că starea ei se ameliorează încet-încet! Tot mereu ridicam privirile atunci când se deschidea uşa salonului ca să intre vreun vizitator – dar nimeni nu venea la mine! După mai multe ore, care mi s-au părut secole, la patul meu au venit două asistente.

M-au luat amândouă de mâini şi mi-au spus, cu o înfăţişare ciudat de emoţionată, că au sosit aparţinătorii mei. S-a deschis uşa. Când l-am văzut intrând pe pastorul bisericii mele, capul mi-a căzut pe pernă ca o bucată de plumb. Am bănuit imediat ce veste îmi va aduce.

Ca să aflu de abia după mai mult de 24 de ore de la accident că lovitura de trăsnet îi luase pe loc viaţa mult iubitei mele Hélène a fost (şi este) pentru mine un şoc de neînchipuit. Doar plângeam, şi voiam să întorc înapoi timpul. Venise pe neaşteptate momentul cel mai întunecat din viaţa mea!

„Oh, Doamne – de ce??? De ce ai luat-o la Tine pe Hélène de abia după un singur an de căsnicie, deşi am putut avea împreună parte atât de concret şi de intens de binecuvântarea Ta dumnezeiască? De ce nu m-ai luat şi pe mine, Doamne, din această lume sus la Tine? De ce tocmai Hélène, când tot mereu îi spusesem că n-aş putea trăi fără ea? De ce ai îngăduit lucrul acesta???” Pastorul Eberhard Schiitt a reuşit în final, în felul său sensibil şi pastoral, să-mi pregătească inima să caute refugiu la Dumnezeu, în ciuda tuturor întrebărilor rămase fără răspuns, pentru că numai la El există consolare adevărată şi ajutor real într-o asemenea situaţie de viaţă.

Ne-am rugat şi am vorbit împreună despre pasa-jele Bibliei în care Dumnezeu promite să fie aproape de cei slabi, descurajaţi, de cei aflaţi în doliu, de cei singuri, de bolnavi, de răniţi, de văduvi şi vădu-ve, să-i binecuvânteze într-un mod special, să-i poarte pe braţe atunci

când nu mai pot merge, să-i mângâie, să-i îmbărbăteze, să le ridice moralul şi să le dea noi puteri.

Am înţeles totuşi de abia treptat ce înseamnă aceste promisiuni pentru viaţa mea. Câteva pasaje biblice mă înduioşează până în ziua de azi:

stat mut, în tăcere; am tăcut, măcar că eram nenorocit; şi totuşi durerea mea nu era mai puţin mare. Îmi ardea inima în mine, un foc lăuntric mă mistuia; şi atunci mi-a venit cuvântul pe limbă şi am zis: „Doamne, spune-mi care este sfârşitul vieţii me-le, care este măsura zilelor mele, ca să ştiu cât de trecător sunt. Iată că zilele mele sunt ca un lat de mână, şi viaţa mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ţine.

Da, omul umblă ca o umbră, sefrământă degeaba, strânge la comori, şi nu ştie cine le va lua. Acum, Doamne, la ce mai pot nădăjdui eu? în Tine îmi este nădejdea!... Ascultă-mi rugăciunea, Doamne, şi pleacă-ţi urechea la strigătele mele. Nu tăcea în faţa lacrimilor mele!”

din Psalmul 39

„Îmi pusesem nădejdea în Domnul, şi El s-a aplecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulţi au văzut lucrul acesta, s-au temut şi s-au încrezut în Domnul. Ferice de omul care-şi pune încrederea în Domnul... Vestesc îndurarea Ta în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu ştii lucrul acesta, Doamne! Nu ţin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul Tău şi mântuirea Ta, şi nu ascund bunătatea şi credincioşia Ta în adunarea cea mare... Să se bucure şi să se veselească în Tine toţi cei ce Te caută! Cei ce iubesc mântuirea să zică fără încetare: „Mărit să fie Domnul! Eu sunt sărac şi lipsit, dar Domnul. Se gândește la mine. Tu eşti ajutorul şi izbăvitorul meu: nu zăbovi, Dumnezeule!”

din Psalmul 40

În seara în care am aflat despre moartea Hellenei mi s-a înrăutăţit starea fizică. A început să mă doară stomacul. A fost foarte bine că n-am rămas singur până noaptea târziu şi că am putut vorbi

încă mult timp cu pastorul meu. Mulţumită unei injecţii de calmare am şi putut dormi un pic în această noapte.

Dimineaţa n-am putut mânca aproape nimic la micul dejun, iar starea de rău şi voma au făcut să nu-mi rămână nimic în stomac. Încă în acea dimineaţă am fost dus din secţia de reanimare şi pus într-o rezervă. Între timp, toţi, în afară de părinţii mei, au plecat înapoi în Germania. Afară strălucea soare-le. Vedeam pe fereastră pantele împădurite ale muntelui. Din pat puteam vedea şi turnul unei bisericuţe, ale cărei clopote făceau să se audă trecerea timpului.

Era o zi caldă, totuşi toată frumuseţea de afară ri-coşa de la mine ca o minge. Înăuntrul meu mă simţeam gol şi demoralizat. Tot mereu mă hărţuiau întrebări. Pe inimă mi s-a pus o povară grea ca plumbul, care părea să mă strivească cu totul. Îmi era atât de dor de Hélène, de apropierea ei, de încurajarea ei, de bucuria ei de viaţă care radia înjur, şi ştiam totodată că pe pământul acesta nu voi mai fi niciodată împreună cu ea. Gândurile acestea mă sfredeleau cu adevărat. Oare mai exista pentru mine vreun rost în viaţă? Oare nu va însemna restul vieţii un chin fără sfârşit? Crizele de plâns se succedau neîncetat. De ce mai trăiam? De ce n-a pus trăsnetul capăt şi vieţii mele? Mă aflam la etajul VI al clinicii. Oare să nu-mi pun singur capăt vieţii – să sar pe fereastră?

Cu toate acestea, în asemenea momente am simţit că nişte braţe puternice mă ţineau strâns şi mă purtau. În cameră nu mai era nimeni, eram singur-singurel, şi totuşi nu eram părăsit. Ştiam că Dumnezeu însuşi era Acela care mă ţinea în braţe. Aşa cum un copil se ştie în siguranţă, ocrotit şi apărat în braţele părinţilor, tot aşa am simţit şi eu într-un mod mult mai real braţele puternice şi ocrotitoare de Tată ale lui Dumnezeu. Acesta nu era un avânt pios, ci o depresiune adâncă, în care durerea ameninţa să mă strivească fără speranţă. Pe atunci încă nu ştiam că sute de creştini se rugau deja pentru mine şi familia mea, dar puteam observa limpede efectul acestor rugăciuni.

Pe verighetele noastre se află gravate cuvintele din Matei 6: 33: *yPuneţi-L pe Dumnezeu şi lucrurile Sale pe primul loc în viaţa*

voastră, şi atunci El vă va da tot ce aveţi nevoie!”

Acesta a fost motoul căsniciei noastre şi a scurtei, dar intensei vieţi a soţiei mele. După el s-a condus Hélène şi mi-a fost tot mereu un model în acest sens. Adesea îmi spusese:

„Johannes, Dumnezeu ne dăruieşte zilnic 24 de ore, şi cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem face este să-l dăm înapoi lui Dumnezeu timpul nostru într-o viaţă trăită util şi judicios”.

Dumnezeu a fost pe primul loc în viaţa Hellenei, şi lucrul acesta a fost simţit de toţi cei care au cunoscut-o, în scurta sa viaţă de 26 de ani – trăiţi în credinţă şi în iubirea pentru Iisus Iesus, Iisus] Cristos – ea n-a scăpat nicio ocazie favorabilă, ci a fost efi-cace, o femeie care i-a putut încuraja şi îmbărbăta pe alţii.

Hélène sublinia tot mereu: „Nu mi-e teamă de moarte, căci ştiu că atunci mă aşteaptă Tatăl ceresc!” Se bucura foarte mult la gândul că odată va fi în împărăţia Sa cerească.

Din clipa în care am fost gata să accept planul lui Dumnezeu pentru mine şi pentru Hélène şi să mă încred în El, n-a mai existat în mine niciun gând de amărăciune sau chiar de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu.

Îl cunosc pe Acela care dă o speranţă reală pentru o viaţă după moarte – şi o revedere cu Hélène. Am simţit apropierea mângâietoare a Celui care a învins acest duşman îndârjit, nemilos şi de neînvins al omului – moartea. Şi mă încred în Cel care a înviat dintre cei morţi, care este viu şi care îi primeşte pe toţi cei care îl caută din toată inima.

Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă”.

Ioan 5: *24*

Obstacole în sport – obstacole în viaţă

În 1988 am câştigat la Olimpiada din Seul, în cursa de şta-fetă 4 x400 metri obstacole, medalia de bronz pentru Germania. Acesta a fost punctul culminant al carierei mele sporti-ve. Marele meu ţel era acela de a deveni în 1990 campion european în cursa de 400 metri

obstacole. Totuşi, lucrurile au decurs cu totul altfel. O accidentare a articulaţiei gleznei m-a obligat să renunţ la sportul de performanţă. Scopul meu de a fi cel mai bun a rămas un vis irealizabil pentru cine ştie cât timp…

De la bun început, viaţa mea n-a fost deloc uşoară. Chiar şi atunci când nu este vară, pielea mea rămâne brună. În Ortenberg, un orăşel din landul german Oberhessen, eram singurul copil de culoare. M-am născut nelegitim şi nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu natural.

Un copil nu înţelege asemenea lucruri, dar le simte.

Mai întâi, tatăl meu vitreg – tatăl celor doi fraţi mai mari – s-a purtat ca un tată adevărat şi cu mine. Totuşi, a murit când de abia aveam trei sau patru ani. După aceea, bunicul meu a preluat rolul de tată. Bunicu' era pasionat de sport şi conducea echipa de gimnastică din Ortenberg. Mă ducea deseori cu el la sala de sport. Dezvoltarea mea sportivă a început încă de la trei ani, deoarece nu puteam sta liniştit. La şapte ani am parti-cipat la primul cros în pădure. Distanţa pentru grupa mea de vârstă era pe atunci 400 de metri. Nu-mi puteam da seama cât înseamnă aceşti 400 de metri. Ceilalţi concurenţi păreau să fie foarte bine pregătiţi. Erau bine echipaţi, aveau pantofi cu crampoane. Dar pentru că eu am crescut în condiţii modeste, purtam tenişi simpli – cei mai ieftini care existau.

Şi astfel stăteam acolo în nişte pantaloni lăbărţaţi şi cu tenişi în picioare – şi eram foarte nervos. Dar bunicul m-a încurajat: „Dacă termini cu bine cursa, îţi cumpăr ce-ţi doreşti". M-am gândit la mâncarea mea preferată, carne de pui cu cartofi prăjiţi.

Bunicul mi-a dat şi câteva sfaturi tactice pentru cursă: „Să rămâi tot timpul cursei pe locul doi. Pur şi simplu te ţii în spatele celui dintâi, şi la un moment dat vei ieşi din pădure. Acolo voi sta eu. Când o să mă vezi, îţi fac un semn şi-ţi strig: „Acum, bă-iete! Atunci fugi cât de repede poţi şi-l depăşeşti pe cel care aleargă în faţa ta". Părea ceva foarte simplu. Când eşti copil te uiţi la bunicul tău şi crezi că aşa este cum zice el. Şi aşa am şi făcut. În tot timpul alergării m-am ţinut înapoia celui

dintâi. Linia de sosire se apropia tot mai mult. L-am căutat din priviri pe bunicul meu, şi dintr-odată el mi-a strigat: „Fugi, băiete!” Aşa am făcut şi am câştigat cursa. Ciudat era că în timpul cursei n-am simţit nicio durere. De abia când am ajuns la ţintă am observat că eram total epuizat.

Chiar şi unui copil de şapte ani începe să-i meargă mintea, şi în felul acesta ştiam că iarăşi mă voi simţi rău după crosul următor. Acest gând m-a preocupat de atunci înainte de fiecare cursă, aşa că n-am mai alergat la fel de relaxat. Bineînţeles că n-am putut câştiga fiecare alergare, uneori ieşeam al doilea sau al treilea, dar apoi eram din nou primul. Cu toate acestea, eram mai nervos decât la prima mea alergare.

La zece sau unsprezece ani a început ambiţia mea de a fi totdeauna printre cei mai buni. Ea se datora şi culorii pielii mele. De fapt, nu mi-era aşa de greu ca altor germani de culoare, căci aveam o relaţie bună cu mama, cu fraţii vitregi şi cu bunicul meu, şi aveam şi nişte prieteni grozavi. Cu toate acestea, copiii pot fi foarte cruzi în comportarea şi în modul lor de expri-mare. Multe lucruri mă răneau profund, mai multe decât îşi dădeau seama cei mari. Voiam să le arăt tuturor ce puteam realiza, mai ales celor care o vorbeau de rău pe mama. Căci atunci când într-un orăşel german se naşte un copil negru, pe al cărui tată nu-l cunoaşte nimeni, bârfa durează ani de zile. Adesea stăteam în pat seara şi meditam la existenţa mea.

Ambiţia mea nu se mărginea numai la sport. În timp ce fusesem până în clasa a Vi-a un elev mediocru, voiam de acum să fiu printre cei mai buni din clasă. Era groaznic pentru mine să nu iau premiul I s-au II. Se ajunsese în timp la o ambiţie bolnăvicioasă.

Cu toate acestea, sportul era firul roşu în viaţa mea. Prin sport mi-am dobândit un loc în societate şi mai ales printre copii şi tineri.

În 1983 am fost acceptat pentru prima oară pe lista celor mai buni a Societăţii Germane de Atletism la categoria juniori îl în probele de 100 m şi 400 în obstacole. Un an mai târziu au urmat primele mele mari succese naţionale, totuşi nu într-o cursă cu obstacole. Cu un timp de 47, 49 secunde am obţinut locul al II-lea la Campionatul de tineret al Germaniei pe distanţa de 400 m. Mulţi mi-au recunoscut talentul

sportiv și m-au încurajat. La asociația din care făceam parte erau posibilități ideale de antrenament.

La vârsta de 17 ani așteptam cu mare nerăbdare Jocurile Olimpice care urmau să aibă loc în 1984 în Los Angeles, ca să le urmăresc la televizor. Eram entuziasmat și fascinat. Când Lionel Richie a cântat cântecul de încheiere a Jocurilor, am început să visez cu ochii deschiși: „Cândva aș vrea să particip și eu la Jocurile Olimpice și să fiu prezent la un concert dat de Lionel Richie!" Ambiția îmi spunea: Poți să realizezi asta. Doi ani mai târziu ședeam în rândul al doilea la un concert al lui Lionel Richie. În același an am intrat pentru prima dată în echipa națională de seniori și am alergat la Campionatul european din Stuttgart în cursa de ștafetă, avându-l pe Harald Schmid ca și coechipier. Am câștigat medalia de argint, în acest an mi-am făcut și intrarea pe arena internațională.

La Campionatul mondial de juniori de la Atena am câștigat cu 45, 71 secunde medalia de bronz la 400 m.

acestea, am rămas în Germania.

În plus, în anul acela am devenit la categoria mea de vârstă cel mai rapid alergător din lume în cursele cu obstacole.

Așa că n-a fost de mirare că American University din Washington, D.C. m-a ademenit cu o bursă atrăgătoare. Cu toate

Mulți vedeau în mine urmașul pe linie sportivă al lui Harald Schmid. Au apărut sponsori cu contracte și cu multe promisiuni ademenitoare. Firma Audi mi-a sponsorizat mașina, iar firma Nike a încheiat cu mine un contract foarte convenabil în privința echipamentului. Ce sentiment – să intri la 19 ani în marele depozit al firmei Nike și doar să arăți cu mâna obiectele pe care dorești să le ai. Apoi îți sunt împachetate și pleci cu ele acasă. Acestea lasă urme în viața și caracterul unui tânăr. Și pe mine m-au schimbat parțial, deși căutam permanent să rămân cu picioarele pe pământ.

În ceea ce privește valorile, formarea caracterului și țelurile vieții, credința și religia nu jucaseră un rol prea mare, dar bănuiam totuși de copil că trebuie să existe ceva „acolo sus". În inima mea

simţeam că există un Dumnezeu! De aceea, seara înainte de culcare mă rugam pentru şcoală şi pentru muncă.

Totuşi, prin succes, materialism şi onoare, gândurile legate de Dumnezeu au fost curând date la o parte, astfel încât firul subţire care mă lega din copilărie de El s-a rupt din nou. Sportul a devenit tot mai mult sensul vieţii mele. La 19 ani am dat bacalaureatul şi am intrat apoi la Facultatea de economie de la Universitatea din Frankfurt pe Main.

Şi în timpul facultăţii a rămas sportul punctul central al vieţii mele. Mulţi şi-au pus speranţe mari în mine. Eram tânăr, sănătos şi în cea mai bună formă. Talentul influenţează succesul numai până la un anumit punct, şi de acolo trebuie să se continue cu antrenament dur. Dar eu eram gata să fac aceasta. Nu avusesem niciodată vreo accidentare. Totul decurgea cum nu se putea mai bine. De ce să-mi fac griji în privinţa viitorului şi a pericolelor posibile?

Participarea la Jocurile Olimpice de la Seul din 1988 a fost rodul antrenamentului meu ambiţios. Cu cea mai tânără echipă de ştafetă am câştigat medalia de bronz.

O altă piatră kilometrică în cariera mea sportivă a fost în 1989 Campionatul european de la Gateshead, Marea Britanie la aceste campionate iau parte la fiecare probă atleţii cu cele mai bune rezultate din Euro-pa. Eu am câştigat medalia de aur la 400 m.

Apoi, în 1990, am avut o accidentare la picior, căreia nu i-am dat importanţă la început, întrucât ţelul meu era acela de a deveni în acel an campion european în cursa de 400 în obstacole. Cu ajutorul injecţiilor, tabletelor şi tratamentelor am reuşit tot mereu să scap întrucâtva de dureri. De fapt, injecţiile îmi alinau durerile, dar nu vindecau inflamaţia de la articulaţia gleznei. Dimpotrivă, leziunea a devenit cronică. Astfel, la sfârşitul lui 1990, după un sezon ratat, m-am dus la medic. Acesta mi-a spus aşa: „Există o şansă foarte mică ca prin tratamentul meu să poţi alerga cândva fără dureri, totuşi momentan nici nu poate fi vorba despre sport de performanţă sau de mare performanţă”.

Pentru mine s-a prăbuşit lumea. Sportul de mare performanţă

era viaţa mea, identitatea mea, şi totul se învârtea în jurul lui. Chiar şi studiul la facultate era tot mai neglijat, pentru că trebuia să mă antre-nez, să fac faţă competiţiilor şi să ajung cu avionul în ţările unde aveau loc concursurile. Când mă întorceam obosit de la antrenament, nu mai aveam niciun chef să învăţ la materia seacă de economie. Şocul m-a lovit puternic. O săptămână întreagă am fost apatic. Cum va arăta de acum viaţa mea? Pentru mine era important un singur lucru: Să reuşesc cumva să pot alerga din nou. Totuşi, răbdarea mi-a fost pusă la grea încercare.

Timp de peste un an am fost în tratament la profesorul Klumper. El este un medic bun, care m-a ajutat foarte mult. În acest an, viaţa mea a decurs după cum urmează: Două săptămâni în clinica din Freiburg, o săptămână acasă; o săptămână în Frei-burg, o săptămână acasă.

În clinică făceam tratamente de la 9 dimineaţa până la ora 20 seara, cu o pauză la prânz de numai două ore, în care dormeam. De două ori pe zi mi se dădeau injecţii, de două ori trebuia să fac exerciţii de gimnastică, de două ori exerciţii cu profesorul de sport şi de două ori mă antrenam pentru mine însumi. În faţa ochilor aveam tot ţelul acela înalt – să ajung cândva din nou sus de tot. Când mă întorceam seara obosit în camera mea, îl sunam pe un coleg de studenţie ca să întreb de cursurile predate, căci voiam să-mi mai dau din când în când câte un examen. Motoul vieţii mele suna pe atunci astfel: „Ajută-te, şi Dumnezeu te va ajuta”.

M-am însănătoşit din nou. Tratamentele s-au încheiat, şi am încercat iarăşi să mă angrenez în lumea sportului. Este foarte greu ca în sportul de performanţă să începi de la zero şi să ajungi din nou pe lista primilor zece din lume. Dorinţa mea, aceea de a ajunge din nou într-o jumătate de an în elita sportivă, s-a dovedit o utopie.

Multe lucruri n-au decurs după închipuirile şi dorinţele mele. În timpul antrenamentului, piciorul continua să mă doară, iar în timpul competiţiei nu puteam arăta ceea ce doream să arăt. Bineînţeles că la facultate aveam deficienţe. Examenele n-au de-curs bine, pe unele a trebuit să le dau din nou. Vieţii mele îi lipsea o orientare clară.

Încet, dar sigur, în mine s-a instalat o depresie psihică. Ea a

ajuns atât de puternică, încât nu puteam dormi decât tot a doua noapte. Din punct de vedere psihic eram atât de sfârşit, încât nu mai puteam adormi decât în braţele mamei – şi aceasta la vârsta de 24 de ani! Ţelurile vieţii mele de până atunci se dovediseră a fi ca un bumerang.

Voiam cu toată puterea să dobândesc din nou faimă, onoare şi apreciere. Totuşi, situaţia s-a înrăutăţit tot mai mult, părând să devină insuportabilă. Eram năpădit şi de gânduri de sinucidere. De exemplu, mergeam încolo şi încoace pe un pod şi îmi spuneam: „Dacă te arunci jos, ai terminat-o cu toate!"

Am căutat din nou ajutor la un medic. La primul consult, el m-a întrebat: „Îl cunoşti pe Dumnezeu?" „Da... sigur că îl cunosc pe Dumnezeu". Ce rost avea întrebarea asta? „N-ai vrea să te ocupi ceva mai mult de Dumnezeu?" a insistat el. Dar eu aveam cu totul alte griji. „Ce treabă am eu acum cu Dumnezeu, tu fă-mă sănătos!" i-am răspuns eu în gând. El m-a tratat săptămâni şi luni şi m-a tot invitat să mă duc odată la biserica lui din Frankfurt. Da, o să vin cândva, era de obicei răspunsul meu. Aşa au trecut săptămâni şi luni de zile.

Ca să-i fac plăcere medicului şi ca să mă lase în sfârşit în pace cu întrebările lui, m-am hotărât să mă duc odată în această biserică. Încă de la prima mea vizită acolo am fost total surprins. Mai înainte de toate era căldura dintre oamenii aceia, felul acela iubitor cu care se comportau între ei. Această căldură şi cordialitate m-au impresionat foarte mult. „Oare toate acestea sunt veritabile, sau sunt doar nişte actori?" mă întrebam eu.

Apoi am ascultat predica. Tema ei era aceasta: „Continuă-ţi alergarea". Nu ştiu cum, dar tema mi se potrivea foarte bine. Putea oare pastorul să ştie că voi veni chiar în duminica aceea? Această biserică evanghelică din Frankfurt este destul de mare. La serviciul divin de duminică dimineaţa participă cam 450 de oameni, iar la cel de seară cam 300 de oameni.

Predica era despre o cursă cu obstacole: Există în viaţă obstacole care trebuie trecute pentru a ajunge la ţintă. În predică s-au făcut paralele între sportivi şi creştini. Ascultam şi eram încântat. La

început mi-a trecut prin minte că pastorul mă avea în vedere chiar pe mine cu predica lui.

Totuşi, când am văzut mulţimea de oameni din jurul meu, am respins acest gând. Şi totuşi, era ceva intenţionat, dar din partea Celui care mă căuta de mult. El îi pusese pe inimă acestui pastor ca tocmai în duminica aceea să predice pe această temă. El s-a îngrijit ca în acea duminică să mă duc la biserică şi să aud această predică. Tot El a făcut ca predica să mă lovească drept în inimă. Duminica următoare m-am dus din nou la această adunare, şi pe urmă tot mereu.

După câteva săptămâni a sosit ora deciziei. Mi-am recunoscut starea de pierzare şi păcătoşenia, m-am întors de la ţelurile mele greşite şi l-am predat lui Cristos domnia asupra vieţii mele.

În acest timp am continuat să mă antrenez dur, ca să ajung din nou în vârfca să fiu din nou fruntaş în Germania, în Europa şi în lume. Credinţa în Iisus Cristos m-a ajutat la aceasta. Chiar şi în timpul alergărilor prin pădure mă gândeam la Iisus şi prin aceasta vedeam peisa-jul cu alţi ochi.

Planul meu dur de antrenament îmi spunea: „Uită-te la drumul pe care alergi, ca să nu te împiedici, şi încearcă să te ţii de timpul pe care ţi l-ai propus”.

Dar acum aveam ochi pentru natură, pentru frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu. Vedeam animale pe care nu le văzusem mai înainte. Au dispărut momentele acelea când mă concentram exclusiv asupra alergării. Aveam în mine o mare bucurie, pe care voiam şi puteam s-o împărtăşesc altora. În această perioadă am reînceput să mă rog. Totuşi, acum mă rugam altfel. Acum mă rugam din inimă.

Mi-am făcut rost de o Biblie şi citeam în ea cu orice ocazie. Citeam în autobuz şi în timpul competiţiilor. Citeam în pauzele din timpul alergărilor preliminare şi din timpul celor finale. Cititul în Bi-blie m-a ajutat. Mă puteam concentra mai bine, chiar dacă eram tot nervos. Cu sănătatea o duceam tot mai bine, am avut rezultate bune în sport, iar la facultate am reuşit să-mi iau examenele.

În 1993 a venit apoi un timp în care am rărit-o cu mersul

duminica la adunare. Mă gândeam: „Acum merge totul mai bine, acum îţi poţi reduce timpul petrecut cu biserica, cu Iisus şi cu Dumnezeu!" Dar, la sfârşitul anului, am observat că lucrul acesta avea un efect negativ asupra mea. Ajunsesem din nou pe vechiul făgaş. Egoismul, faima şi onoarea se aflau din nou în punctul central al vieţii mele. O serie de alte lucruri negative, la care putusem mai înainte să renunţ, s-au strecurat iarăşi în viaţa mea. Toate acestea nu erau bune pentru mine. De aceea, voiam ca în noul an 1994 să procedez mai bine. În 2 ianuarie 1994 m-am dus din nou la biserica din Frankfurt. Voiam să reîncep umblarea cu Dumnezeu şi cu Iisus Cristos. Din nou mi-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu şi m-a readus pe calea cea bună.

Iisus Cristos şi standardele Sale au devenit din nou importante pentru mine, şi lucrul acesta a avut efecte asupra vieţii mele de zi cu zi. Mi-am alcătuit altfel programul de antrenament. Înainte de competiţii mă rugam din nou. Nu pentru victoria mea, ci ca să câştige cel mai bun. Totuşi, aveam încă probleme cu piciorul. Uneori, în timpul antrenamentului de încălzire dinaintea unei competiţii surveneau dureri aşa de mari, încât nu ştiam dacă voi putea alerga – de fapt, dacă voi putea începe alergarea. În timp ce aşteptam startul mă rugam: „Doamne, Te rog, fă-mă sănătos şi nu lăsa să mă apuce durerile în timpul alergării". Se auzea semnalul de start, şi eu nu mai simţeam nicio durere. Puteam alerga fără dureri întregul parcurs cu obstacole. De abia la 10 metri după trecerea liniei de sosire reîncepeau durerile. Asemenea trăiri mi-au întărit credinţa.

Ultimul meu mare succes sportiv a fost victoria la

Campionatul naţional din Erfurt în anul 1995. Această cursă a avut o istorie a ei. Eram cotat de toţi ca marele favorit. Totuşi, în timpul încălzirii mi s-a deplasat una dintre vertebrele care sunt în dreptul cutiei toracice. Aşa ceva poate surveni foarte repede. Dacă se blochează o vertebră centrală, atunci ai ine-vitabil probleme cu respiraţia. Aşa a fost şi în cazul meu. Nu puteam decât să respir scurt şi sacadat. Alergarea urma să înceapă peste o jumătate de oră. Dacă m-aş fi aflat mai înainte într-o asemenea situaţie, aş fi fugit ca un pui speriat peste terenul de încălzire şi l-aş fi sunat pe cel mai bun medic. Acum

însă m-am uitat în jur şi am văzut un om pe care îl cunoşteam ca fizioterapeut din întâlnirile anterioare ale echipei naţionale. O voce interioară mi-a spus: „Du-te la el!” M-am adresat acestui om şi i-am explicat situaţia în care mă aflam. „Aşază-te!” mi-a ordonat el. Cu câteva mişcări iscusite ale mâinilor, a readus totul în ordine. Nu m-a mai durut nimic. Acum ştiam că voi câştiga la acest concurs. Aşa s-a şi întâmplat. În interviul ulterior am spus că-l mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat putere pentru alergare şi de asemenea că mi-a dat antrenori excelenţi care m-au însoţit în cariera mea sportivă. Am rostit aceste cuvinte într-un mod deplin conştient, căci înţelesesem limpede: Dumnezeu m-a purtat – în timpul acestei alergări, în anul trecut şi chiar şi mai înainte, atunci când încă nu-L cunoşteam.

Bănuiam la ce folosise accidentarea de la picior, faza depresivă şi încărcătura psihică. Acesta era planul lui Dumnezeu, să mă aducă dinspre o direcţie periculoasă în viaţă pe calea adevărată. Această cale a fost anevoioasă şi dură. Dar, în final, a fost calea cea bună, căci m-a dus la ţintă.

În 1995 a mai fost o problemă – am avut o altă accidentare: o rupere de ligament la genunchi-ul drept. Întrucât li-gamentul se reface foarte greu, această accidentare însemna sfârşitul carierei mele. Şi de data aceasta am avut o cădere şi m-am supărat pe Dumnezeu. Între timp mă orientasem din nou spre sport şi-mi aranjasem în felul acesta viaţa. Din nou deveniseră cursele de alergări elementul primordial din viaţă.

Şi acum ieşirea definitivă din viaţa sportivă!

Nu mi-a rămas altă alegere decât să-mi schimb radical viaţa. De ce trebuia să se întâmple lucrul acesta? De ce nu putea să decurgă totul în continuare după aşteptările mele? De ce trebuiau planurile să-mi fie tot mereu zădărnicite? încă nu aveam răspunsuri la întrebări, dar mi-era limpede că trebuia să mă încred în Dumnezeul meu. Înţelesesem că îmi vrea binele. M-am încrezut în faptul că mă va conduce pe calea adevărată, chiar dacă trebuia să merg într-o altă direcţie decât mi-ar fi plăcut.

Şi viaţa mea s-a schimbat: Am putut să-mi termin facultatea şi să mă pregătesc pentru viaţa profesională. Totuşi, mai înainte de toate, sportul a contribuit la faptul că am devenit creştin, şi lucrul acesta este mai valoros decât toate poziţiile pe podiumul cel mai înalt!

Viaţa trăită pentru sport are şi câteva efecte secundare pozitive: Am învăţat să-mi iau un lucru drept ţel şi să fac tot ce-mi stă în putere ca să-l ating. Iar aceasta mi-a deschis ochii asupra faptului că iertarea păcatelor, pacea cu Dumnezeu şi un viitor împreună cu El sunt infinit mai preţioase decât toate medaliile de aur!

„Nu e important cum ajungem la linia de sosire, ci faptul că ajungem – că ajungem la Dumnezeu!”

Diagnostic: „Leucemie”.

Această condamnare la moarte a fost dată în 6 decembrie 1993. Din ziua aceea n-a mai fost nimic aşa cum fusese odată şi întreaga viaţă s-a schimbat din rădăcini.

De o bucată de timp, Tamara se simţea slăbită şi obosită, şi tot avea hemoragii nazale. Prin urmare, şi-a făcut analiza sângelui.

Rezultatul ei l-a neliniştit în aşa măsură pe medicul de familie, încât s-a hotărât ca pe data de 23 noiembrie 1993 să se facă o puncţie a măduvei osoase. Şi atunci s-a dat diagnosticul tulburător – leucemie!

Până atunci, viaţa Tamarei Küchler decursese normal. Ea s-a născut la 3 iulie 1977 în Sainscheid Westerwald) şi a avut o copilărie şi adolescenţă normală. Ea a devenit un om vesel şi plin de viaţă, având un mare cerc de cunoştinţe şi mulţi prieteni.

Concepţia ei despre societate o determina să intervină pentru semenii ei şi să vorbească pe şleau atunci când voia să-şi spună părerea. Şi în şcoală a avut rezultate bune – un „9” era mai degrabă excepţia.

Părinţii ei erau catolici şi îi crescuseră pe Tamara şi pe fratele ei Marc într-un spirit religios. Copii fiind, amândoi au fost integraţi în biserica catolică şi s-au dovedit foarte fideli – cel puţin în privinţa mersului la biserică.

Totuşi, mai apoi, la vârsta de 16 ani, toate planurile de viitor au fost radical spulberate. Începuse lupta cu leucemia.

În mai 1995, Tamara a făcut o relatare a experienţelor prin care a trecut şi care este redată parţial în cele ce urmează:

„În clipa de faţă mă aflu pe terasa unui apartament în vila Pinea din Calvi – pe insula Corsica. Totul arată minunat: soarele, plaja, marea, dar, în realitate, acest concediu are prea puţin de-a face cu ele. Oamenii care mă văd cred că sunt o fată normală, de aproape 18 ani. Totuşi, am o oarecare experienţă a vieţii, şi despre această experienţă aş vrea să povestesc”.

„Şocul diagnosticului, leucemie a fost foarte puternic. Nici măcar nu puteam plânge. Medicul curant ne-a spus că singura şansă de supravieţuire ar fi un transplant de măduvă. Până atunci trebuia să fac injecţii de interferon, şi mai era necesară o chimioterapie efectuată în scurtă vreme.

Nu ştiu cum am ajuns acasă în seara aceea. Pentru noi se prăbuşise lumea. Cancer – asta se întâmpla doar în cazul altora!”

În seara aceea, Tamara şi familia ei au luat o decizie cu consecinţe mari. În necazul şi disperarea lor au hotărât că numai Unul îi putea ajuta – voiau să meargă cu Dumnezeu pe drumul greu care le stătea în faţă.

În zilele următoare am început să ne informăm. Mama s-a adresat tuturor surselor posibile de informare privind această boală. Informaţiile pe care le-am primit au fost parţial devastatoare. Ni s-a spus printre altele că pentru analizele de tipizare a sângelui – care erau necesare pentru a se găsi un donator potrivit de măduvă – nu existau mijloace financiare puse la dispoziţie de stat, ci că ele trebuiau plătite din donaţii private.

Prima şedinţă de chimioterapie a fost fixată la 27.12.1993. Am început în acelaşi timp să fac injecţii cu interferon. După o internare de trei zile în spital am fost trimisă acasă. De abia mai puteam să merg şi aveam sângerări ale nasului deosebit de puternice.

În cursul lunii ianuarie am aflat de o acţiune de tipizare a sângelui care se făcea în Koblenz pentru un băieţel bolnav de leucemie.

Am primit permisiunea de a ne alătura acestei acţiuni. Ceea ce a urmat a depăşit orice putere de închipuire. În şcolile din zonă au fost distribuiţi fluturaşi care atrăgeau atenţia asupra acţiunii de tipizare din Koblenz. Acelaşi lucru s-a petrecut în birourile şi serviciile publice, precum şi în bisericile, din toată zona. În ziarul local apăreau la intervale regulate relatări despre mersul acţiunii. Elevii din şcoala mea străbăteau satele şi împărţeau bileţele scrise de mână, organizau concerte de binefacere şi vânzări de mărunţişuri. Mi s-a scris chiar şi un cântec cu titlul, Floare de vară, transmis de diferite posturi de radio”.

Floare de vară
O floare, aflată naintea-nfloririi.
Se bucurase de razele soarelui.
Aştepta să vadă ce-i va aduce vara.
Dar în luna mai a venit iarna.
Nori negri întunecă viitorul.
O viaţă tânără e mult prea timpuriu ameninţată – Oare va mai ajunge vreodată vara?
O viaţă plină de întrebări şi de nevoi.
Ajutaţi-o să trăiască – ajutaţi-o să-nflorească.
Ajutaţi-o să treacă cu bine peste toate!
Iar norii negri se întind mai departe:
Aprindeţi o lumină în noapte!
În floarea tinereţii a venit prăbuşirea.
Ce crudă poate fi uneori viaţa!
Curajul pare tot mai mult să dispară.
Ce rămâne sunt teama şi neajutorarea.
Nu lăsaţi floarea uitată şi veştejită.
Salvaţi viaţa, ca toţi să se bucure de ea.
Ajutaţi-o să apuce vara, s-o trăiască din plin.
Căci fiecare poate ajuta cu-adevărat.
Ajutaţi-o să trăiască – ajutaţi-o să-nflorească.
Ajutaţi-o să treacă cu bine peste toate i
Iar norii negri se întind mai departe:
Aprindeţi o lumină în noapte!

La 16 ani să fie smulsă tinereții.
Să fie începutul deja sfârșit?
Totuși, dacă atâția acționează acum pentru tine.
Nu te mai simți atât de singură.
Ajutați-o să trăiască – ajutați-o să-nflorească.
Ajutați-o să treacă cu bine peste toate!
Iar norii negri se întind mai departe:
Aprindeți o lumină în noapte!

„Autobuze erau puse gratuit la dispoziție. Femei și societăți de binefacere din Sainscheid (localitatea mea de domiciliu) au strâns bani pentru mine, și în diferite locuri se întâlneau oameni ca să se roage pentru mine. Simpatia și compătimirea lor erau într-adevăr copleșitoare. Unii chiar au sunat ca să se scuze că nu pot veni la Koblenz. Acțiunea din Ko-blenz de strângere a donațiilor a avut rezultate peste așteptări”.

Între timp, Tamara a trecut peste a doua serie de chimioterapie (la 14 zile după prima), care firește că nu a decurs fără efecte secundare. Familia își propusese de fapt să plece la Lourdes în Franța, ca să-și arate venerația față de Dumnezeu. Totuși, lucrul acesta s-a dovedit greu de pus în practică, deoarece cu o zi înainte de plecare Tamara de abia mai putea merge. Cu toate acestea, ea a găsit suficientă putere pentru această călătorie și chiar a reușit să parcurgă un drum al calvarului pe panta unui deal. Ajunsă sus, acolo unde erau reproduse cele trei cruci de pe Gol-gota, a găsit pe jos o cruciuliță. Pe atunci, ea știa doar că e un simbol creștin – la fel ca și imaginea cu capul lui Crist pe care i-a dăruit-o un bărbat.

„Timpul trecea și s-au făcut tipizări și rudelor mele. Când a venit apoi în 11.03.1994 vestea că mă-mă și sora ei puteau fi donatoare de măduvă, după oprimă izbucnire de bucurie, aceasta a declanșat în mine un adevărat regres emoțional. Am început să mă ocup mai îndeaproape de chestiunea morții. Cu prietenele mele nu mă prea puteam pune de acord; ele îmi păreau pe atunci mult prea superficiale și copilăroase. Cum să mă poată înțelege, când eu însămi nu reușeam să mă înțeleg? în mine era numai

Ce s-ar întâmpla dacă n-ar exista Dumnezeu? De unde venisem, încotro mă duceam şi ce va fi după moarte? Da, în fond pentru ce trăiam? îmi venea aşa de greu să cercetez rostul vieţii. Am căutat cărţi care aveau ca temă moartea. Totuşi, în toate cărţile acelea nu se găsea niciun răspuns. Gândurile mele se întorceau într-un cerc vicios. Şedeam ore în şir în camera mea, privind fix într-un punct şi-mi tot răsuceam cu degetele părul, care pe vremea aceea era lung. Nu mai lăsam pe nimeni să stea în preajma mea. Toate încercările familiei mele de a-mi distrage atenţia spre alte lucruri au eşuat, ba mă şi opuneam. Depresiile mele îşi atinseseră punctul culminant...”

În acest timp, când disperarea Tamarei părea să fi devenit insuportabilă şi ea ameninţa să se cufunde într-o beznă lăuntrică, i-a venit în minte un verset biblic:

„*Eu sunt Calea şi Adevărul şi Viaţa; nimeni nu vine la Tatăl* decât *prin Mine!*”

Ioan 14: 6

„*Din nefericire, nu era nimeni aici care să-mi spună unde puteam găsi acest verset în Biblie. Totuşi, Iisus mi i-a trimis pe Inge şi Rainer Wende. Acesta îl cunoscuse pe tata cu ocazia acţiunii din Koblenz. Rainer era pastor, iar Inge se îmbolnăvise şi ea de leucemie în urmă cu şase ani şi făcuse un transplant de măduvă. Ei mi-au explicat unde se găsea versetul acesta şi care era sensul lui.*

Acum am înţeles în sfârşit de ce a murit şi a învi-al de fapt Iisus. Pentru mine a luat asupra Sa această moarte chinuitoare pe cruce. Eu eram cea vinovată de faptul că El a trebuit să rabde aceste dureri insuportabile, atunci când cuiele I-au străpuns încheieturile mâinilor. Eu am fost cea care I-a provocat durerile acelea de cap intense, setea aceea îngrozitoare şi febra atât de mare. El n-a scăpat de moartea prin sufocare, pentru că mă iubea.

El ar fi putut coborî pur şi simplu de pe cruce. La urma urmelor, era Fiul lui Dumnezeu. Dar nu, El a suferit moartea pentru mine şi a luat asupra Sa pedeapsa care mi se cuvenea mie, astfel încât sângele Său să mă răscumpere înaintea Tatălui. Dintr-odată am înţeles limpede: scopul vieţii era să mă decid pentru Iisus, să-l primesc darul. Din acest răspuns

au rezultat şi răspunsurile la celelalte întrebări. De unde veneam, era limpede. Dumnezeu mă crease! Încotro mă duceam? Bineînţeles că în eternitate – ori în cer, ori în iad! M-am hotărât pentru cer.

Încă în aceeaşi seară l-am predat lui Iisus stăpânirea asupra vieţii mele şi L-am rugat să-mi ierte păcatele. Puteam să ştiu încă de pe pământ că mai târziu voi ajunge în prezenţa lui Iisus. El mă salvase prin graţia Sa divină, prin favoarea Sa nemeritată.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.

Ioan 3: 16

De acum puteam să mor. Această promisiune mi-a luat frica de moarte.

La începutul lunii aprilie am început să fiu tra-tată la Clinica Universitară din Giessen. Medicul meu curant se numea Prof. Dr. Hans Pralle. Până la sfârşitul lui iunie, valorile sanguine au fost pozitiv influenţate de interferon. Totuşi, la 01.07.1994 s-a observat o înmulţire explozivă a celulelor canceroase. Prin urmare, a trebuit să fiu internată pentru o nouă serie de chimioterapie. În acest punct încă nu ştiam că acea clinică din Giessen avea să fie căminul meu în următoarea jumătate de an. Din cauza chimioterapiei, gura a început să-mi fie toată o rană, până ce în final nu mai avea deloc mucoasă protectoare, şi a fost nevoie să fiu hrănită artificial. În acest timp aveam dureri foarte mari. Se aştepta în zadar formarea de celule. Trebuie să spun aici că în cazul unei chimioterapii scade la zero formarea de celule, şi că aceasta începe în mod normal după 14 zile. Starea mea era tot mai critică, cele 14 zile trecuseră de mult. Hormonii pe care îi luam nu-şi făceau efectul. S-a instalat febra, şi părinţilor mei li s-a spus că nu voi supravieţui sfârşitului de săptămână. Ei i-au chemat pe Rainer şi Inge Wende pentru ca să dea ajutor spiritual.

În această perioadă, din cauza temperaturii înalte şi a morfinei pe care o primeam, nu eram tot timpul conştientă. Rainer s-a rugat cu mine, şi Iisus mi-a dat suficientă putere, încât să mă pot ruga conştient, deşi înainte şi după rugăciune nu reacţionam. Ei bine, aşa cum a spus

mai târziu Prof. Pralle: „Odată cu soţii Wende a venit şi cotitura [*wende în limba germană înseamnă „cotitură” – joc de cuvinte*]!

În ziua următoare, la 27 de zile de la începutul chimioterapiei, a început formarea de celule. Febra a scăzut, gura mi s-a vindecat încetul cu încetul, şi mi-au revenit puterile. Acum s-a început concret căutarea unui loc unde să se facă transplantul de măduvă. După mai multe căutări, Nimwegen din Olanda s-a pus la dispoziţie ca centru de transplant, în această aşteptare chinuitoare a transplantului şi a posibilei morţi, Iisus mi-a dat pacea Sa, pe care mi-o dăruise încă din luna iulie.

După o nouă puncţie a măduvei, a reieşit că aveam în ea 84 la sută celule canceroase. Prin urmare, un transplant era imposibil. Când Dr. Schat-tenberg, conducătorul centrului olandez de transplant, ne-a comunicat vestea la telefon seara, numai rugăciunea ne-a ajutat să depăşim această situaţie”.

Dar nici această dezamăgire n-a reuşit să clatine credinţa Tamarei. Ea şi familia ei se încredeau în faptul că „toate lucrurile lucrează spre bine pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu” Romani 8: 28) şi că El, la timpul potrivit, va trimite ajutor.

A urmat o nouă chimioterapie în clinica din Gies-sen. Din cauza unui medicament administrat Tamarei, au apărut nişte dureri de cap atât de puternice, încât părinţii nu puteau nici măcar să vorbească în şoaptă sau să răsfoiască o carte fără ca Tamarei să-i fie groaznic de rău.

Cu toate acestea, de fiecare dată când se rugau sau

Diagnostic: „Leucemie”.

discutau despre Dumnezeu, durerile deveneau în aşa măsură suportabile, încât Tamara putea să asculte, ba chiar să ia parte la discuţie.

Când s-a întrerupt administrarea acestui medicament, şi-a revenit în formă în următoarele 24 de ore. Lucrul acesta l-a făcut pe bunicul ei Erwin, care fusese toată viaţa un ateu, să reflecteze asupra chestiunii. Câteva luni mai târziu şi-a încredinţat şi el Domnului Iisus viaţa.

Imaginea o arată pe Tamara la 15.11.1994, cu o zi înainte de internarea în clinica de transplant din Nimwegen, Olanda

După aceea s-a luat din nou legătura cu centrul din Nimwegen, spunându-se că Tamara era pregătită a doua oară pentru transplant. Deşi Dr. Schat-tenberg îi dădea şanse de supravieţuire foarte mici, i-a pus totuşi la dispoziţie un pat. Conştientă că viaţa ei se afla în mâinile lui Dumnezeu, Tamara a fost primită în 16.11.1994 în clinica de transplant.

Medicii radiologi erau foarte mulţumiţi de mine că am rezistat timp de şapte ore – ca pregătire pentru terapia cu raze.

Pentru lucrul acesta erau plănuite de fapt două zile. *În starea mea de atunci, aceasta era foarte bine, în timpul iradierii, Iisus s-a îngrijit să nu vomit sau să mi se facă răni în gură, căci şi aici se administra un preparat chimioterapeutic*.

Ne-am rugat să mi se formeze la timp celulele. *Eu însumi m-am rugat ca primele celule să apară în a treia duminică înainte de Crăciun, adică cu trei zile mai repede decât era normal*. *Aşa cum mi s-a relatat mai târziu, şi mama lui Rainer se rugase pentru lucrul acesta*.

În duminica aceea ni s-a comunicat că a început formarea de celule. *De atunci, aceasta s-a făcut neobişnuit de rapid*. *Dar nu s-a terminat totul*:

Transplantul a decurs fără o mare respingere. *Pielea nu-mi fusese aşa de tare arsă la iradiere ca în cazul multor altora, lucru pentru care mă rugasem de asemenea*. *Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile, în plus, bunicul Erwin zăcea pe moarte*. *Aici trebuie să adaug că mi s-a administrat şi de data aceasta medicamentul care în Giessen fusese responsabil de durerile acelea mari de cap*. *Ca să se constate dacă durerile proveneau cu adevărat de la acest medicament, a fost întrerupt la ora 18*. *Tata mi-a povestit acum în ce situaţie se găsea bunicul meu*. *La ora 20 am putut să stau în capul oaselor*. Iisus *mi-a dat putere pentru aceasta şi mi-a luat pentru câtva timp durerile, ca să pot asculta această veste*. *Cu o oră în urmă nici măcar nu put*eam *să-mi ridic capul de durere*. *Din punct de vedere medical, întreruperea administrării medicamentului nu putea provoca dispariţia durerilor într-un timp atât*

de scurt, deoarece administrarea mai îndelungată duce la acumularea unei anumite cantităţi de medicament în sânge, care dispare doar încetul cu încetul.

Când am fost externată în 22.12.1994, Dr. Schat-tenberg şi-a luat rămas-bun de la noi astfel:

„Nu-mi explic ce s-a întâmplat, pentru noi este o minune!”

În opinia medicilor olandezi, eu nu aveam şanse nici să ajung la transplant, ci urma să mor din cauza tratamentului pregătitor, care era foarte dur.

În felul acesta s-a împlinit un lucru la care nu se aşteptase nimeni. Am putut astfel să petrec Crăciu-nul acasă împreună cu familia”.

Din nefericire, Tamarei i-a fost de atunci tot mai rău. Era foarte limitată în activităţi şi avea dureri mari. În 04.02.1995, vărul ei Oliver şi-a pierdut viaţa la 22 de ani ca urmare a unui accident de maşină. Două săptămâni mai târziu, bunicul ei Erwin a încetat din viaţă la vârsta de 67 de ani. Dar luna februarie avea să fie încă o dată hotărâtoare şi pentru sănătatea ei. Exista temerea unui regres, fapt care din fericire nu s-a confirmat. Totuşi, după câteva zi-le, Tamara a făcut o septicemie atât de puternică, încât viaţa îi era din nou în mare pericol. Un medic apropiat ne-a spus mai târziu:

„Aici Iisus şi-a întins din nou mâna, ca s-o ţină în viaţă pe Tami!”

„Dar nu numai atunci a fost Iisus aproape de mine, ci m-a ajutat într-o serie de alte lucruri mici şi mari. El i-a ajutat pe părinţii mei să poată sta cu mine în spital o jumătate de an. Mi-a păzit familia de infecţii mai grave în timpul acela în care sistemul meu de apărare era foarte slăbit. Dacă nu i-aş fi cunoscut pe soţii Wende, nu ştiu dacă aş fi venit la credinţă; ei s-au dovedit de asemenea de mare ajutor pentru întreaga familie, deoarece Inge şi Rainer puteau să ajute în mod practic din proprie experienţă, în afară de mine, a venit la credinţă şi familia mea şi şi-a încredinţat în mod conştient viaţa în mâna Domnului nostru Iisus. În încheiere pot doar să confirm promisiunea lui Dumnezeu din Isaia 40: 11: „El îşi va paşte turma ca un Păstor, va lua mieii în braţe, îi va duce la sânul Lui şi va călăuzi blând oile care alăptează.

Din proprie experienţă pot spune că Iisus – chiar şi în cele mai

grele perioade – m-a purtat, m-a făcut să mă simt la adăpost şi mi-a dat siguranţa deplină că este adevărat Cuvântul Său”.

Tamara Kuchler

După vacanţa petrecută în Corsica, Tamara a frecventat timp de trei săptămâni vechea ei şcoală, dar n-a reuşit să stea mai mult. Era încă prea slăbită şi a fost retrasă din nou. Prof. Pralle era de părere că ar trebui să frecventeze o şcoală particulară. În toamna anului 1995, Tamarei i-a mers din nou mai rău. I s-a făcut tot mereu analiza sângelui. După câtva timp, ea a avut iarăşi acele dureri puternice ale oaselor, ca atunci când i se înmulţiseră celulele canceroase în iulie 1994.

În noiembrie 1995, prof. Pralle a descoperit din nou „celule albastre” (celule canceroase) cu ocazia unei analize a sângelui. Încă în aceeaşi zi, Tamara a trebuit internată în clinica din Giessen. Ea i-a sunat pe toţi cunoscuţii şi le-a comunicat că are o cădere. Totuşi, nu Tamara avea nevoie să fie mângâiată, ci cei cărora le-a împărtăşit această veste. Trebuia să urme-ze o nouă perioadă de chimioterapie. Cuvintele Ta-marei adresate pe atunci părinţilor ei au fost: „Fac această chimioterapie nu pentru mine, ci pentru voi”.

Terapia a avut un efect pozitiv, dar n-a putut omorî toate celulele canceroase. Prof. Pralle a propus un alt tratament mai dur. Din punct de vedere omenesc era ultima posibilitate ca celulele canceroase să poată fi învinse.

Ca urmare a acestei chimioterapii, i s-a crăpat pielea şi a avut temperatură mare. Tratamentul a trebuit întrerupt după o săptămână şi jumătate, deoarece altfel ar fi murit din cauza efectelor secundare.

Înainte de Crăciunul din 1995, Tamara a revenit acasă. Ea s-a refăcut repede de pe urma chimioterapiei şi a putut din nou chiar să meargă. În acest timp a fost vizitată regulat de prietena ei Pamela. Dar fiindcă sistemul imunologic al Tamarei era foarte slăbit, cele două nu puteau avea contact direct una cu alta. Astfel, dacă Pamela venea pe ploaie sau pe zăpadă, stătea în faţa ferestrei de la bucătărie şi discutau una cu alta prin fereastra închisă.

În 2 ianuarie 1996, Tamara a trebuit reinternată în clinica din

Giessen. Dr. Mansdorf a comunicat părinţilor că nu mai existau speranţe. Prof. Pralle nu avea curajul să-i spună singur Tamarei. Era un medic bun, dar aici era doar om – nu-şi putea călca pe inimă. Tratamentele au fost complet întrerupte. Ta-mara primea doar calmante. Între timp apăruse o me-ningită.

Prof. Pralle s-a dus la patul ei şi a mângâiat-o pe cap. Era felul său de a-şi lua rămas-bun de la Tamara. Faţă de părinţii ei a mărturisit: „Nu mai sunt speranţe", în ziua de 12 ianuarie 1996, Tamara a decedat.

La înmormântarea Tamarei au venit mulţi, ca să-şi exprime pentru ultima oară iubirea şi ataşamentul faţă de Tamara şi faţă de familia ei. Încă o dată s-a văzut limpede pe câţi îi câştigase ea prin felul ei iubitor şi vesel de a fi.

Pe piatra funerară, Tamara a dorit să se graveze versetul din Evanghelia după Ioan care fusese atât de important pentru ea:

„*Eu sunt calea*, *adevărul şi viaţa*; *nimeni nu vine la Tatăl* decât *prin Mine*!"

Ioan 14: 6

„Doamne mare, Te slăvim; ne-nchinăm puterii Tale…" au cântat oamenii în biserica din Sainscheid. Fusese dorinţa Tamarei să se cânte acest cântec. Ea îşi plănuise înmormântarea în toate amănuntele. Trebuia să fie o zi în onoarea lui Dumnezeu. Încă o dată trebuiau să afle familia, prietenii şi cunoscuţii ei din ce sursă a primit ea putere în timpul bolii ei grele.

În ziua în care L-a primit pe Iisus Cristos în viaţa ei, a spus părinţilor: „Acum pot să mor, pentru că ştiu că voi ajunge la Dumnezeu". Această zi i-a schimbat total viaţa. Ea n-a mai cârtit împotriva lui Dumnezeu. Tamara a devenit o mângâiere şi o binecuvântare pentru cei care o înconjurau, deoarece avea acum o relaţie vie şi conştientă cu Iisus Cristos. Aceasta i-a dat un curaj prin care i-a putut îmbărbă-ta şi pe alţii. Începând cu această zi, Tamarei nu i-a mai fost teamă de moarte.

JDragă bunică Hedwig.

09.10.1994

Ei, cum merge? Mie îmi merge în orice caz foarte bine. Taţi şi mami mi-au povestit despre conflictul pe linie de credinţă pe care l-ai avut. Aş vrea să-ţi spun că nu are niciun rost să tot întrebi: De ce? căci tot ce face Dumnezeu este bine. Chiar dacă nu-l putem înţelege căile, sunt încrezătoare şi liniştită că El face totul în aşa fel, încât să fie spre cel mai mare bine al meu şi al nostru.

Căci Domnul pedepseşte pe cine iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte. Suferiţi pedeapsa: Dumnezeu. Se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl? Dar dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, sunteţi nişte feciori din curvie, iar nu fii Evrei 12: 6 – 8).

Şi El ne-a disciplinat. Tati, mami şi cu mine am venit la credinţă. Marc şi bunica Hildegard au făcut şi ei paşi mari în această direcţie. Nu este acesta cel mai frumos cadou pe care ni-l putea face Dumnezeu? Cred că am ajuns pe calea adevărată şi că am putut să facem cu adevărat experienţa apropierii lui Dumnezeu.

Iisus a zis: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului [*lumii*]! *Matei 28: 20*)

Aşa a promis El, şi fii sigură că Se *va ţine de cuvânt. Am văzut lucrul acesta în nenumărate feluri. De exemplu, sunt aici în tratament la profesorul Pralle, care este cel mai bun medic din Germania în acest domeniu, un om care îşi pune toată puterea ca să-şi ajute pacienţii şi care crede de asemenea cu tărie în Dumnezeu. Toate deciziile pe care le ia sunt din mâna lui Dumnezeu. Pentru aceasta ne-am şi rugat. Personalul de aici este şi el foarte drăguţ, şi la fel e şi cel din Olanda. În plus, profesorul Pralle a aranjat să fiu internată într-o rezervă şi nu într-un salon. Ţi-aş mai putea spune o serie de alte lucruri pe care le-a făcut Domnul Iisus. La ultima chimioterapie n-am mai avut răni în gură. El m-a păzit de dureri foarte puternice. Pe lângă acestea am găsit pacea, cea mai frumoasă experienţă pe care mi-o pot imagina. Ştii, tot ce face El face din iubire*:

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică Ioan 3: 16).

Pe lângă aceasta, în 2. Corinteni 12: 9 – 10 scrie că Dumnezeu *poate lucra de cele mai multe ori cu un om atunci când este slab. E limpede, atunci când nu am deloc putere, puterea lui Dumnezeu poate să fie mare în mine. Iată ce spune în acest pasaj biblic*:

Şi El mi-a zis: *„Harul Meu îţi este de-ajuns, căci puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârşită. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Cristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare (2. Corinteni 12: 9 – 10).*

Bunico, crede-mă că exact ce scrie în aceste versete cred şi eu, şi îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru toate căile Sale, indiferent cât de grele ar putea fi. Căci ele sunt bune. Bunico, acest Tată este şi Tatăl meu, şi El face numai lucruri bune. Oare ar face un tată copiilor săi ceva rău? Niciodată.

Acum voi încheia, pentru că trebuie să mănânc. Sper că această scrisoare te va putea ajuta puţin. Mă rog în acest sens, şi mă rog de asemenea să afli prin Iisus mângâierea, aşa cum am aflat-o şi eu.

Pa, Tami”.

Vestea bună

O viaţă cu Dumnezeu

Te-ai gândit vreodată la faptul că Dumnezeu ar dori să aibă o relaţie cu tine? Când Dumnezeu l-a creat pe om, scopul său era limpede: Voia să aibă comuniune cu creatura Sa. Dumnezeu – care este iubire – a creat un partener de discuţie, căruia să-i poată arăta această iubire. La începutul istoriei omenirii, primii oameni au trăit în adevăratul sens al cuvântului „într-un mod semnificativ, plin de înţeles” – ei aveau parte zi de zi de această comuniune cu Dumnezeu. Viaţa lor avea un sens. Ei aveau parte de lucrul pentru care fuseseră creaţi: comuniune unul cu altul şi cu Creatorul lor.

Totuşi, viaţa şi comuniunea au o premisă importantă: caracterul liber consimţit, voluntariatul, lma-ginează-ţi cum ar arăta căsnicia mea dacă mi-aş fi răpit soţia, dacă aş fi legat-o, dacă aş fi târât-o la al-tarul de cununie şi dacă aş fi ţinut-o prizonieră în casă în timpul vieţii

conjugale? Dragostea, după cum a formulat cineva în mod concis, este voinţa de comuniune. Alegerea liberă a soţiei mele de a-şi împărţi viaţa cu mine reprezintă temelia relaţiei noastre. Nu de silă – ci de bunăvoie.

Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a dat omului odinioară în grădina Eden libertatea propriei alegeri. El şi-a creat un partener de discuţie cu o voinţă proprie, liberă – nu o marionetă care dansează cât timp se trage de firele ei. Şi acest voluntari-al conţine posibilitatea neascultării. Savurarea fructului interzis a fost calea ieşirii din această comuniune. Ca urmare, viaţa în comuniune cu Dumnezeu a fost distrusă.

Cu siguranţă că cea mai tristă istorie a omenirii este faptul că Adam şi Eva au ales calea fără Dumnezeu. Odată cu ei, întreaga rasă umană şi-a pierdut cea mai specifică menire a ei – o viaţă cu Dumnezeu.

Vinovăţia oamenilor s-a ridicat ca un zid de netrecut între creatură şi Creator. Viaţa plină de sens devenise imposibilă. Până astăzi, oamenii încearcă în zadar să schimbe lucrul acesta. Bogăţia, siguranţa şi recunoaşterea, puterea, succesul şi satisfacerea tuturor dorinţelor devin un „înlocuitor al sensului vieţii” pe care şi-l alege fiecare. Totuşi, în cele din urmă, fiecare viaţă trăită fără Dumnezeu devine goală şi ratată.

Aşa a pornit omenirea în căutarea ei după Dumnezeu. Nenumărate religii depun mărturie despre încercarea de a-şi croi un drum înapoi spre comuniunea cu Dumnezeu. Dar fără succes – fiecare încercare a omului de a se întoarce la Dumnezeu a eşuat. Prăpastia dintre Creator şi creatura Sa este de netrecut pentru noi prin propriile noastre eforturi.

Noi luări de contact

Dar planul lui Dumnezeu rămâne în picioare. Tu şi cu mine trebuie să trăim cu El. De aceea, El ţine foarte mult să refacă această stare. Încă în grădina Edenului, Dumnezeu l-a căutat din nou pe om: „Adame, unde eşti?” El. Se ocupă de omenirea răzvrătită, n-o părăseşte. El îşi arată marea Sa iubire. Se revelează, Se dezvăluie tot mereu omului. Ba încă şi mai mult: în Iisus Cristos, El însuşi a devenit Om. S-a

întâmplat minunea de la Crăciun, Dumnezeu a devenit Om şi a trăit printre noi, ca să ne cro-iască un drum înapoi spre comuniunea cu El.

Totuşi, vinovăţia noastră ne desparte de Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu prevede pentru ea cel mai mare sacrificiu posibil. Propriul Său Fiu a murit ca locţiitor sau suplinitor pentru vina omenirii:

„Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi".

Romani 5: *8*

În timp ce noi ne naştem ca să trăim, Cristos a venit în această lume ca să moară – pentru tine şi pentru mine. El, care a satisfăcut deplin pretenţiile lui Dumnezeu, n-ar fi trebuit să moară. Prin faptul că a făcut lucrul acesta de bunăvoie, El a murit în locul nostru.

„Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi".

Isaia 53: *4 – 5*

Dumnezeu însuşi a croit o cale – singura Cale care îi duce pe oameni ca mine şi ca tine înapoi la comuniunea cu El.

Iisus a zis: *Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine"*.

Ioan 14: *6*

În nimeni altul nu este mântuire: *căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi"*.

Faptele apostolilor 4: *12*

Aceasta este Vestea Bună a lui Dumnezeu pentru tine: Există o cale care duce spre o viaţă plină de sens, o viaţă în comuniune cu Dumnezeu.

Iertarea dată de El vinei noastre este un dar pe care ni-l oferă gratuit.

„Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni".

Efeseni 2: *8 – 9*

Iubirea lui Dumnezeu este necondiţionată. Orice încercare de a plăti cumva această ofertă gratmia a lui Dumnezeu ar echivala în final cu o insulta adusa Dătătorului. Rămâne un singur lucru de făcut: să se primească cu recunoştinţă darul iertării păcatelor şi să se înceapă o viaţă cu Dumnezeu.

j) *ar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*".

Ioan 1: *12*

Primii paşi

O mărturisire sinceră a propriei vinovăţii şi stări de pierzare este începutul unei vieţi cu Dumnezeu! Un om care caută sincer comuniunea cu Dumnezeu nu va fi alungat:

Jată, Eu stau la uşă şi bat. *Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine*".

Apocalipsa 3: *20*

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică*".

Ioan 3: *16*

Perspectivă

Există o deosebire între o scurtă întâlnire cu cineva şi o relaţie de durată care devine tot mai puternică, în timp ce întâlnirea rămâne fugitivă, trecătoare, relaţia marchează viaţa cotidiană. O relaţie sănătoasă este tot mai profundă şi mai încărcată de semnificaţie. Lucrul acesta este valabil şi pentru relaţia cu Dumnezeu.

Fiecare relaţie se bazează pe comunicare. Nişte oameni proaspăt îndrăgostiţi oferă un bun exemplu a ceea ce este o relaţie care devine tot mai puternică: Ei petrec neîncetat timp unul cu altul şi nu duc lipsă de subiecte de discuţie.

De aceea, vorbeşte cu Dumnezeu aşa cum face un copil cu tatăl lui – sincer şi neafectat, totuşi plin de respect.

Şi Dumnezeu va reacţiona, căci El răspunde la rugăciune.

Uneori trebuie să aşteptăm mai mult răspunsul lui Dumnezeu –

şi atunci se cere răbdare, iar uneori Dumnezeu nu face ceea ce L-am rugat. El nu e un automat care să ne îndeplinească dorinţele. Dumnezeu ne iubeşte şi nu ne va da nimic care (încă) să nu fie bun pentru noi sau pentru alţii. În asemenea cazuri e importantă încrederea. Dumnezeu ne vrea numai binele!

Ascultă-L pe Dumnezeu! Relaţiile trăiesc pe seama discuţiilor. Şi Dumnezeu ar vrea să vorbească cu tine. El foloseşte înainte de orice Biblia. Fă-ţi zilnic din citirea Bibliei un obicei înrădăcinat. Nu este important cât de mult citeşti sau cât de lung e timpul tău personal trăit cu Dumnezeu. Importantă este ocuparea îndeaproape cu mesajul lui Dumnezeu adresat nouă oamenilor.

„*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună*”.

2. *Timotei 3*: *16 – 17*

A vorbi cu Dumnezeu, a-l asculta Cuvântul şi a-l aplica în viaţa de zi cu zi sunt lucruri care se fac mai uşor în comuniune cu alţi oameni ce urmăresc acelaşi ţel. Vor exista perioade în care noua ta viaţă trăită cu Dumnezeu va avea parte de dificultăţi şi îndoieli. Mai ales în momentele acelea este de folos să schimbi impresii cu cei care gândesc la fel şi să poţi învăţa de la ceilalţi. Prin urmare: Caută oameni care duc în mod activ o viaţă cu Dumnezeu şi pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este standardul obligatoriu în toate chestiunile.

Un ultim sfat pentru viaţa ta cu Dumnezeu: Spune şi altora despre ea. Fă ca Jupp, Johannes, Edgar şi Tamara din această carte: Relatează familiei, vecinilor şi prietenilor tăi ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine şi ceea ce trăieşti cu Dumnezeu. Şi apoi roagă-te pentru oamenii din jurul tău, ca şi ei să găsească ceea ce tu ai găsit deja – o viaţă cu Dumnezeu.